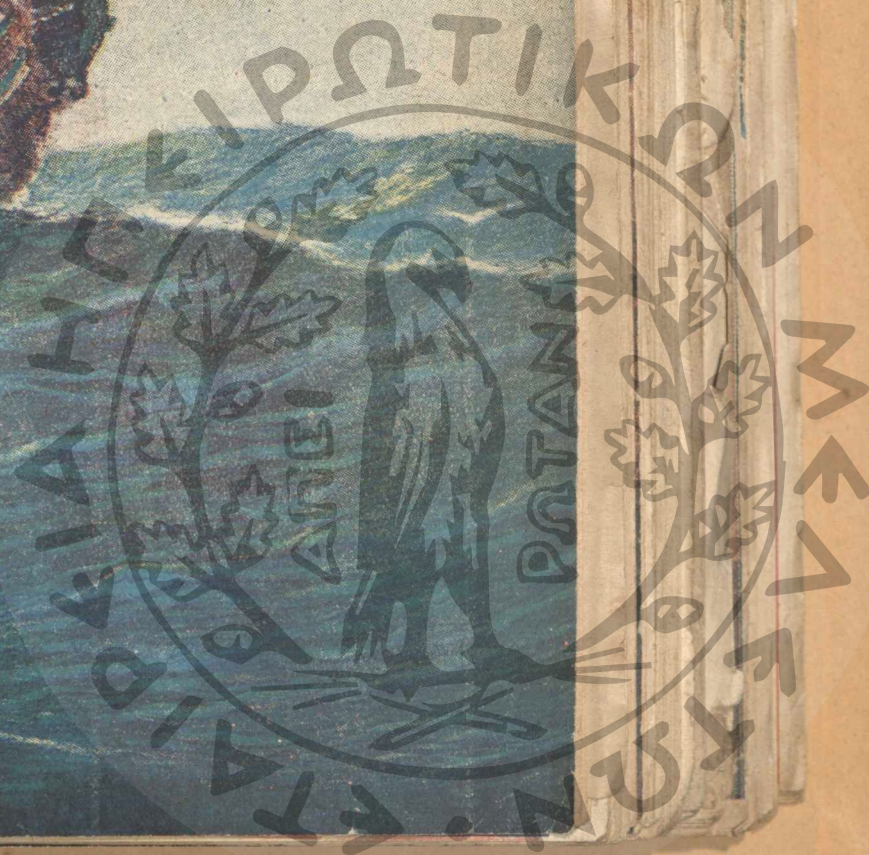

10^{ov}

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

AP 502

1933

Η έφετεινή

συλλογή μας υπερβαίνει κάθε προηγούμενην εις τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιόιδους πάσης αξίας, παντός είδους, ώρελόγια, παλαιὰ ἀσημιά, παντός είδους παράσημα - Νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίκη, Είκοσις θυζαντινές, παλαιὰ Έλληνικά χρυστενίσματα (ἀκέραια), κομπολόγια και πίπες, κεχριμπάρια και Γιούσερ, παντός είδους Κοράλλια, με ανώτερας τιμὰς όλων των άλλων καταστημάτων. Όστις μὰς πώληση τὸ χρυσὸν του ώρελόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κασσο.

Λόγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ ώρελόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν θλάσῃν. Έχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.

Κατασκευάζω και πωλῶ καλλιτεχνικά κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ και πλατίνης εἰς πολὺ εὐδηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτὸν μὰς ἐπισκεφθῆτε, και τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυνσιν και τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρελογοποιὸς - Χρυσόχοος
56-ΑΘΗΝΑΣ-56

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ιατρός δερματολόγος. Δέχεται ἐν τῇ ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚῇ του, Μάγες 23α 9-1 και 5-8. ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ.

Απαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε Κυρία. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέγμα. Έξολοκρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Έκτός τῆς λιπαρῆς κρέμας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δύνασθε να ἐζητήσετε και

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ γιὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.
Πωλεῖται παντρε

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων

ARTI

Μὴ γελοιάσθε ὑποθέτοντες πὺς τὰ δόντια σας εἶναι φυσικῶς κίτρινα και ξεθωριασμένα, ἀλλὰ δοκιμάσατε δις τῆς ἡμέρας ἓνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας καταργούντες τὰ ἀνώφελα και ἐρεθιστικά ἄλλα προϊόντα.

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια σας θὰ γίνωνιν λευκότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις, τὸ στόμα σας θὰ ξεγυανθῇ, ἡ ἀναπνοή σας θὰ ἀρωματιοθῇ.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η Οἰκονομικότερα ὀδοντοκρέμα, διότι ἐν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΓΟ!

Εἰνε κακὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα νὰ πειράρισθε διαρκῶς

Πολλὰ γυναῖκες νομίζουσιν μόνον τὸ ποδοῦσθαι καλὰ ἔξολοκρεῖν τὴν γυῖα καὶ καὶ τῆς μῆτης, χωρὶς νὰ ἀποτελέσματα γὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μπορεῖ νὰ ἔχη αὐτὴ καὶ κακὴν ἰδέαν ἐπὶ τῆς γυῖας νὰ ποδοῦσται καὶ γὰ ὅλην τὴν ἡμέραν. Τοῦτο κατὰ ἀπορροήμας, ποιεῖ τὴν προτιμωμένην ποδὸν, τὴν ἀφομοίωσιν οὗ βαρὺν τὸν ἥλιον, τὸν ἀνεὸν τὸν τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλιοῦ. Στὴν ποδὸν τοῦτο φράγμα ἀναγκάζεται νὰ πρὸς τὸν τρόπον, με ἀπορροήμας. Γι' αὐτὸ ἡ ποδὸν τοῦτο ποδὸν περιέχει ἀπορροήμας. Τοῦτο τοῦτο τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τοῦτο προσώπου. Δὲν φέρει πόνους, ὅπως συμβαίνει ἀπὸ τὸν οὖν συχνὰ. Μεταγενέστερα τὸν τοκαλὸν αἶμα καὶ διὰ τὴν τελευτήματα. Γεν. Ἀν. Α. Β. Τζάκος, Πραξιτέλης 42

Βάψατε τὰ περιτὰ φερύματα με Βαφῆς

ARTI

και δὲ γίνων καὶ μεδέρνα. Πωλεῖται ἐμπορικῶς καὶ φαρμακείῳ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Έγγνωμεθα ὅτι τὰ μεταξοτὰ τοῦ ὀνηματὸς μας εἶνε ἀπὸ καθαρὰν γὰν μεταξὺν και ἀνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Έρμεῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

(Πίναξ τοῦ Μωρίς Λάρ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Επιστολή τῆς Μαρίας Ν. στὸν Παῦλον Σ...)

Θέλωτας καὶ μὴ ἀρξίζω τὸ γράμμα μου αὐτὸ με μιὰ φράσι πολλὴ νοσημένη πὸ τὴ συναντὰ κανεὶς τόσο συχνὰ σὲ διάφορα διηγήματα καὶ μυθιστορήματα :

Όταν θὰ διαβάσεις αὐτὲς τίς γραμμές ἐγὼ δὲν θὰ ἰσάχω... Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια... Δὲν θὰ ἰσάχω πᾶσι τὴν ζωή... θὰ βρῶκαμ πέρα, μακριὰ, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ νεκροταφείου. Ἐγὼ θὰ σὺ ἀνὴρ ὅσοις τώρα ἐντύπωσι πὸς ἐγὼ σοῦ γράφω... Ἐγὼ πὸς σοῦ γράφω τόσο ψηφῶ, ἐγὼ πὸς σ' ἀπέφευγα.

Καὶ ὅμως... Για νὰ γράφω μόνο σ' ἐσένα σ' αὐτὴ τὴν ὁστατὴ στιγμῇ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἀξέφταικα παρὰ μόνο ἐσένα, καὶ ὅτι κανένας ἄλλος δὲν βρῶκαμ σὺ τὴν στιγμῇ μέσα στὴν ψυχὴ μου.

Τώρα, καθὼς ἔγραφα τὴν λέξι «αὐτὴ», δὲν ἔξω γιατί, ἀνατοῖ γάμο... Υἱάχα τὰχα ψυχὴ... Θὰ ἰσάχω καὶ ἡ δική μου μετὰ τὸν θάνατόν σου.

Αὐτὸν ἰσάχω ψυχῇ, ἡ δική μου θὰ βρῶκαμ κοντὰ σου τὴν ὁσὴ καὶ θὰ διαβάσεις τὸ γράμμα μου. Μόνο γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ἴσῃ ἀπὸ ψυχῇ...

Αὐτοὶ λοιπὸν ἀκούσε, πολυκαταμένη μου... Ναί... Σὲ λέω, πολυκαταμένη μου, ἐσένα πὸς σ' ἀπέφευγα... Κι' ὅλα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐνωσὶα ἐγὼ γιὰ σένα.

Σ' ἀγαπῶ! Πιστεύω με! Δὲν μπορῶ νὰ λέω ψέματα, τώρα πὸς ἔγραφα τόσο κοντὰ στὸν θάνατόν σου. Σ' ἀγαπῶ, καὶ σ' ἀγαποῦσα πάντα, καὶ τότε πὸς σοῦ ἔδειξα σκεδὸν αἴσος... Μὰ δὲν ἔλα τὸ δικαίωμα γιὰ σοῦ ἀνατοῖ τὴν ἀγάπη μου. Καὶ ἔχεις γιατί; Γιατί εἶχα τὸν θάνατόν μου. Καὶ μολοῦν λατρεύουσα νὰ πάρω

ζωὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου, ἢ νὰ πεθάνω στὴν ἀγαπῶ σου, ἢ συνειδήσεῖς μου δὲν μ' ἄρνησε νὰ τὸ κάνω αὐτό...

Όσοινα τόσο νέος, τόσο ὁμοῦς, τόσο ἑλγής... Δὲν ἤθελα νὰ μὴν νοι' ἄγνὰ σου νεῖατα με τὴν πνοὴ τοῦ θανάτου, δὲν ἤθελα νὰ σὰς σοι με μᾶλλον πένθος τὴν αἰγὴ τῆς ζωῆς σου.

Καὶ γὰρ ἄλλο ἀκόμα : Δὲν ἤθελα νὰ με ἴδης ἐμένα πὸς με ἔγραψες πάντα τόσο ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπιν, δὲν ἤθελα νὰ με ἴδης παραπονομένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, ἀσχημὴ, ἀποκοσμημένη. ἤθελα νὰ εἶναι ἀπὸ μένα μόνο ὁμοῦς εἰκόνες, ἀγαπημένε μου... ἤθελα νὰ φυλάξῃς μέσα στὴν μνήμη σου, ἀπὸ τὴν ἀσχημὴ τὴν μορφή μου... Δὲν ἔξω ἂν αὐτὸ σ' νε μιὰ μεγάλη φιλοφροσύνη, ἢ μιὰ ὑπερτάτη φιλία ἀγάπης.

Καὶ δὲν ἤθελα ἐκὼς τὸ ἄκοσμο ἐρωτικὸ σου αἶσθημα γιὰ μένα, νὰ μεταβληθῇ σὲ οἶκτο.

Λατρεντέ μου μ' ἀγάπησε καὶ εἶπε, τὸ ἔξω... Αὐτὸ εἶπε τώρα ἡ μὴν μου παρηγορητὴ... Μ' ἀγάπησε! Ἐλθετε νὰ εἶμαι τοισευτὴ σμένη γι' αὐτό, καὶ ἡμῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα, ἐγὼ, μιὰ καὶ ταδικασμένη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, νὰ δεχτῶ τὸ θεῖο δῶρο τοῦ ἔρωτός σου.

Αἰτιολογῶ! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ τοῦ μου ἔρωτός καὶ καταλάβω πὸς μ' ἀρετὰς καὶ πὸς με θέλεις, ἤξερα αἰώας πὸς κλείνω τὸν θάνατό μέσα μου. Κι' ἐνὸς ἔγραφε καὶ εἶμαι τοισευτὴ σμένη, ἐνωσισα μ' ἀπέραντη λήθη μέσα μου.

Καὶ τὴ βραδύ τοῦ μου εἶπες : «Σ' ἀγαπῶ» σὲ στὸν κῆπο με τὰς κόκκινες τριανταφυλλίδες... ὅπως καὶ μ' ἔσφιξε ἀπὸ αὐτὸ στήθος σου, ἐγὼ μεθυσμένη ἀπὸ ἔρωτα καὶ εὐδαιμονία, εἶνε γιὰ μιὰ στιγμῇ γεμνη, ἐκστατικὴ, ἐπᾶνω στὴν καρδιά σου... Για μὴ μόνο στιγμῇ! Γιατί ἔνωσισα ἔξωκα ἓνα δυνατό λόγο στὸ στήθος μου, πὸς

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΙΖΕΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΝΕΙΣ

Γιατί ζούσε μακριά απ' τον κόσμο ο Έρρικος Γουέλμι. Μιά δολοφονική επίθεσις. Ο κακοήγρος αδελφός. Η απογοήτευσις για και τα δικαιολογητικά της. Ο ναύτης Σμιθ κι' η παραξενιές του. Μιά ξαφνική κληρονομία. Πώς την απολάμβανε ο μισάνθρωπος Στάκελι και το μυστηριώδες άντρον του, κτλ.

Μένον δέντρον.

Ο πιο περίφημος μισάνθρωπος της αρχαιότητος ήταν ο Τίμων ο Αθηναίος, που τον αποθανάτισε ο Σαίξπηρ σ' ένα του έργο. Μα και τα νεώτερα χρόνια γεννήσαν πολλούς διασημούς μισάνθρωπους. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Άγγλος Έρρικος Γουέλμι, που έζησε τον 18ον αιώνα. Ήταν το πληγωμένο ζαρκάδι ενός ποιήματος του Σαίξπηρ, που, έχοντας κερφωμένο στο πλευρό του το κοντάρι του κινήτου, πηγαίνει στην όχθη της λίμνης κι' έχει γίνει δάκρυα θεομά, μακριά απ' τ' άλλα ζαρκάδια, έτσι κι' ο Έρρικος Γουέλμι, χτυπημένος κατάκαρδα, έζησε και υπέφερε μόνος, τοιάντα δολιχόρα χρόνια, σ' ένα σπίτι, που είχε στο Γκράμπι - Στρίτ, έναν απ' τους πιο άπομους δρόμους του Λονδίνου. Από το σπίτι του αυτό έδωσε στους πιο άπομους δρόμους του Λονδίνου, έβλεπε, εκτός από μια γοητή ύψη, και αυτή όμως σπανιότατα και όταν ήταν πολύ μεγάλη ανάγκη.

Πλούσιος, έξυπνος και πολιτισμένος, ο Γουέλμι ζούσε, πριν μισή του αιώνα, στην καλύτερη κοινωνία. Ήταν σαράντα χρόνων και μόλις είχε γυρίσει από ένα ταξίδι στην Ιταλία, όταν μια χειμωνιάτικη νύχτα του 1787, την ώρα που έβγαινε από ένα χορό, υπέστη την επίθεση ενός κακοποιού, που τούβαλε στο λαιμό την κάννη του πιστολιού του. Ο Γουέλμι όμως, με μια απότομη κίνηση, ξέφυγε, άρταξε απ' τα χέρια του κακοποιού το πιστόλι, το οποίο εντομετάς είχε εκτυροκοπήσει, και ύστερα είδε με φόβη ότι ο άνθρωπος που τον είχε επιτεθεί ήταν ο νεώτερος αδελφός του, πρώην εφοπλιστής, κατεστραμένος σε διάφορες άτιμες επιχειρήσεις, και ο οποίος ήλπιζε, σκοτώνοντας τον αδελφό του, να τον κληρονομήσει.

Το περιστατικό αυτό προξένησε τέτοια φρίκη στον Γουέλμι, ώστε αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κόσμο και να ζήσει μόνος. Στο σπίτι του, που είχε μεταβληθεί σ' ένα είδος άντρον, ζούσε με γάλα και χόρτα μονάχα. Όταν έτρωγε καμιά φορά ένα κομμάτι ψωμί, ήταν γι' αυτόν σοστό ταμπάκι. Όλο του τον καιρό τον περνούσε διαβάζοντας βιβλία.

Όταν γέγραψε ο Έρρικος Γουέλμι, άφησε το Λονδίνο και πήγε και κατοίκησε σε δύο κάμαρες ενός αγροκτηματος, που νοίκιασε, σε μια τοποθεσία, η οποία απέχει μερικά χιλιόμετρα από το Λονδίνο. Εκεί έζησε ως τον θάνατό του, δίχως υπηρετή και δίχως φίλο. Μόνη του τροφή έ- ξακολουθούσαν να είναι το γάλα και τα χορταρικά. Μονάχα την εποχή του θερισμού αγοράζε άδρα από τους χωρικούς σπουργίτια, τα οποία μαγειρεύε μονάχος και τα έτρωγε. Αυτό το έκανε για να έσθωθι τους χωρικούς στο να σκοτώνουν τα σπουργίτια, τα οποία βλάπτον τα γεννήματα.

Μα είχε και μια άλλη, πιο περίεργη και πιο εφεργετική μαγία. Κάθε Κυριακή μάγευε τα μικρά παιδάκια του χωριού, τα οποία κατηγόνησε και δασκάλευε. Ήταν ο νοινός όλων αυτών των παιδιών. Όταν πέθανε, βρήθηκε να έχει 996 αναδεξιμούς, κορίτσια και αγόρια. Όταν τελείωσε τη διδασκαλία, ο Γουέλμι πήγαινε και κλεινόταν στην έκκλησία του χωριού, όπου έμενε ώρες δολιχόρες βυθισμένος στους ρεμβασμούς του.

Άλλος περίφημος μισάνθρωπος ήταν ένας ναύτης, ονομαζόμενος Σμιθ. Ο Σμιθ αυτός κληρονομήσε ξαφνικά σαράντα χιλιάδες φράγκα. Μα αντί την περιουσία αυτή να την γλεντήσει ή να την τοποθετήσει σε καμιά Τράπεζα και να ζήσει με τους τόκους της, κατέληξε μονομάνης από μια φοβερή μισάνθρωπια, και πήγε και κατοίκησε σ' ένα μικρό σπι-

τάκι μιας κοινοπόλεως. Κάθε πρωί ο Σμιθ έβγαινε από το σπίτι του, έβέταζε προσεκτικά τις φρεσιγονιές όλων των διαδίων που περνούσαν στο δρόμο. Όσους απ' αυτούς άνηκαν στην άσκητά, τους έλεγε να γεμιάσουν μαζί του. Όσοι ήταν εργάτες, τους ρωτούσε αν ήθελαν για μιάς ημέρας εργασία. Αφού μάγευε κι' αυτά τα πράγματα, δώδεκα άτομα, άντρες, γυναίκες και παιδιά, τους οδηγούσε στη μεγάλη ταβέρνα της κοινοπόλεως. Εκεί πλήρωνε πρώτα τα ποτά τους και ύστερα πρόσφερε σ' όλους ένα θαυμάσιο γεύμα, μετά το οποίο τους άφηνε να χορεύουν ως την ώρα του δείπνου. Κι' όταν περνούσαν, με έξοδά του πάντοτε, το γλέντι ξαναρχίζε και ανεγέρθη τα μεσάνυχτα.

Ο Σμιθ έλεγε ότι η μόνη χαρά που είχε δοκίμασε σ' όλη την ζωή, ήταν το να έβλεπτε τη διαφορά ανθρώπων κάθε μέρα, περνώντας τα έξοδά του φαγητού του.

Όταν ξόδεψε και τις σαράντα χιλιάδες φράγκα, ο Σμιθ ήρθε σ' αναμέρισε σ' ένα βωτόρι και έφυγε για τις Ινδίες. Το ατύχημα μισάνθρωπιας του έγινε μετά τον θάνατό του. Τον είχε άπομο μια γυναίκα που λάτρευε...

Άλλος διάσημος μισάνθρωπος και μονομάνης ήταν ένας κάποιος Στάκελι. Ο Στάκελι αυτός, άνθρωπος πλούσιος, μορφωμένος, με πολλή παράξενο, ζούσε όλο μόνος. Η μεγάλη του μαγία ήταν το άπομο τον και προσπαθούσε να το βρει. Μα όταν, όσπου, έπεισε να το βρει, κίνητο ήταν μια χίμαιρα, παράτησε την αναζήτησή του, αλλά δεν έλαζε και τις συνήθειές του. Το χρεβάτι στο οποίο κοιμόταν ήταν πάντα σονογύσιο. Έβλεπε τα χέρια του είκοσι φορές την ημέρα, τους δύο το πρόσωπό του ή το σώμα του. Για να τον υπηρετήσουν έφτιαξε γυναίκες, μια που έμενε στο σπίτι του και μια έξωθεν.

Έκρινε την εποχή ο Άγγλος στρατηγός Μαλμύροου έκανε γαμήλια στη Φλαμανδία. Και ο Στάκελι άρχισε να τον μαυρίζει γαμήλια. Αφού έχοραξε με την κωμωλία στο πάτωμά του το στήθος του, πεττήτο ο Μαλμύροου, έσπευσε στην πόλη, αλλά κατέστρεψε το πάτωμά του, ακολουθώντας πάντα πιστά τις εντολές του στρατηγού, σφαιρώντας με τις περιγραφές που έδινε, ή έφηνε, Κάθε πύλη που περνούσε ο Μαλμύροου στοίχιζε στον Στάκελι ένα πάτωμα...

Στο σπίτι του δεν είχε ούτε κανένα φίλο, ούτε κανένα. Είχε κάνει μια θεϊκή τούφα μπροστά στο χέρι και έδωσε τα πόδια του, καθημερινά, στο πάτωμα. Οι ένοικοι της πόλης, που τον δεν τον κατέφευγε, να δεχθή τα χρηματά του. Τους έδινε να τον περνούσαν σε μια ταβέρνα, να βρισκόταν κοντά στο σπίτι του, να τον πήγαινε εκεί, τους άφηνε τα έξοδά που είχαν κάνει για να τον σκεφθούν και ύστερα τους έδινε.

Όταν τελείωσε τις νομικές σπουδές του στο Λονδίνο, ο Στάκελι άρχισε στον αντίπαλο του δικαστηρίου, έμενε ένα παλιό πορτομαντώ τόσο σαπιομένο και κατεστραμένο, ώστε κανείς δεν το πρόσεξε. Καμιά δωδεκαριά φοιτητές είχαν κατοικήσει στο ίδιο δωμάτιο, χωρίς κανέναν να το βρει ή ιδέα να μετακινηθεί ποτέ - μαντά έβριζε. Τέλος, ένας φοιτητής διάταξε τον ύπνο να πετάξει το σαρωβασμένο πορτομαντώ. Ο ύπνους το άπομο γύρισε κι' άξαφνα, μέσα από μια σχισμή του πίσω μέρους, έσπευσε φταζόμια χροιά και χάρινα νομίσματα. Τα χρήματα αυτά άφηνε στον Στάκελι.

Αντί να βάζει σε χρηματοκόβτιο ή να καταθέτει της Τράπεζας τα χρηματά του, ο Στάκελι τα έφηνε σε διάφορα σανιά της κομψότητας του. Στο δωμάτιο του, όπου ποτέ δεν είχε μπει υπηρετής, άφηνε να ποινέμεν έδω κι' έχει τρεις χιλιάδες λίρες!

Άλλες λίρες βρισκότανον αφορημένες στο πάτωμα. Άπομο Στάκελι, επί δέκα χρόνια, δεν τις σήκωσε από κάτω. Τις σπινάκε με το αόδι του και τις κλωτούσε από δω κι' από κει...

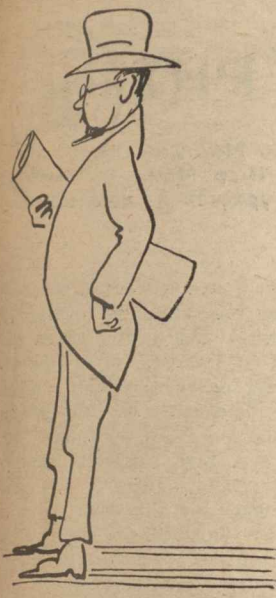
Και όμως ο Στάκελι δεν ήταν τρολλός. Μια μέρα που άπομο για να έφτασε έπείγονσα ανάγκη να εγκαταλείψει το άντρο του, πεντάσε σε όλο το διάστημα του δρόμου πολύ λογικά και έσπευσε να δώσει τις μονομανίες του και είπε ότι μια μέρα θα ξαναρχόταν, για να ζήσει και πάλιν ανάμεσα στους ανθρώπους, αφήνοντας τις παραξενιές του.

Κι' όμως, δεν κράτησε το λόγο του. Πέθανε μόνος κι' έφηνε, μακριά απ' τον κόσμο.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Όταν πρωτοήλθε φορούσε «μωσαμπό».

Όταν πρωτοήλθε ο Βενιζέλος στην Ελλάδα φορούσε «μωσαμπό». Μια μέρα λοιπόν στη Θεσσαλονίκη, μιλώντας για τα χαρακτηριστικά των ενδυμασιών μερικων πολιτικών, είπε και για τον έναν του :

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο με έβλαψε το «μωσαμπό» μένα ! Ήταν ο στήθος των εναντίων μου εχθρών των αντίθετων !...

—Και τα γυαλιά ! του είπε κάποιος, θέλων με τοιούτο να δηλώσει ότι οι εχθροί του τότε, μη έχοντας άλλο τι να του είπουν, τον έλεγαν «γυαλιά».

—Πάντως, εξηκολούθησε ο Βενιζέλος, το καπέλλο μου τραβούσε όλες τις επιθέσεις τότε

«...γυαλιά εγώ !...» Ο διάλογος αυτός μου υπενθύμισε ένα άλλο ιστορικό πολιτικό καπέλο, το οποίο ένανταξίως έκεινον από το φορούσε :

Το λεγόμενο καπέλο του μακαρίτη Γενναδίου. Τον Γεννάδιο εγώ δεν τον πρόφτασα στάς Αθήνας. Είχε γυρίσει από την προετοιμία και ζούσε κι' εγώ δεν ξέφω ποτέ, στην Εφόρη.

Σαν πηγα όμως έπειτα στο Παρίσι, που τον έδειξαν μια μέρα από μακριά, καθήμενον μόνον και μελαγχολικών στον κήπο του Λουξεμβούργου. Ήταν ένα όμοιο δειλινό καλοκαιριό. Καθίκατε σ' έναν πάγκο, με μια περιφάνεια ζωγραφισμένη στο στήθος απ' την πείνα και τις στενήσεις πρόσωπό του, ενώ πέταξε το μωσαμπό και κατέβηκε από πάνω του, ξεφτισμένα και σχισμένα, από και φόρεσε σκοφό.

Ένα ψηλό καπέλο όμως, άθικτο, καινούργιο και σταχτόλειο, στεφανώθηκε από πάνω του, ως μνημείο επί τάφου...

—Αυτός ήταν, μου είπαν, ο Γεννάδιος.

—Ήταν !... Δεν είναι πλέον ;

—Όχι !... Φεύγει...

Κι' έπειτα από λίγο έμεινε πώς πέθανε !...

Δεν πάει και πολλές φορές, που ένας φίλος μου, που ήρθε έδω πέρα που μένω, μου υπενθύμισε τον Γεννάδιο.

Δεν ξέρω πώς μιλούσαμε για ελλογές και για ελλογικά και για τετρίτια και μέσα στ' άλλα, που μου είπε ο παλιός πολιτευόμενος φίλος μου, ήταν και η ξεντιά, η χάρις και η έλθοι, αυτές αληθινά συλλήψεις και εκτελέσεις τελεματικών προσελογικών.

—Υπήρχε πνεύμα τότε, πρόσθεσε ο φίλος μου, υπήρχε διάθεσις...

—Και τότε ;

—Τώρα είναι να συγχέονται ! Τώρα οι υπηρεσίες σου ζητούν εκατοστάρινα, όπως μια φορά σου ζητούσαν ένα τοιγάρο !...

Κι' άπομο στην κοινότητα, μου διηγήθηκε το τελευταίο πάθημα του Γενναδίου, που τον έκανε να φύγει καταπραμένος από τον τόπο μας και να πεθάνει στα ξένα...

—Ήταν πολυμήχανος τότε ή πολιτικός κι' ο Γεννάδιος άγνός κι' ιδεολόγος.

—Ήσαν ή ελλογές του 1894.

«Ο μακαρίτης ο Γεννάδιος ήταν ύποψιος στην Αττική και είχε μαζί του όλη την μορφωμένη τάξη και τα άγνα λαϊκά της πρωτευούσης στρώματα, χωρίς να πάσχει να έχει σκατάειες και στα χωριά και ιδίως στο Λαύριο.

«Έθεωρείτο έπομένως από όλους σίγουρος βουλευτής και για τοιούτο οι πολιτικοί της εποχής εκείνης άρχισαν ν' ανησυχούν στα σοβαρά.

«Συνήλθαν τότε οι «ήγητορες» των κομμάτων και συσκεψθήκανε πως «θα τον φάμε». Όλη ή δαιμόνιος κομματική πονηρία της εποχής εκείνης έτέθη επί τάπητος.

«Στην Αθήνα βέβαια ήταν άδύνατο να τον κλονίσουν.

Των χωρικών τα κεφάλια δεν γυρίζουν εύκολα.

«Τότε σκεψθήκανε να τον κλονίσουν στα περίχωρα, για να ίσοφάρισουν με την καταγήφισι των χωρικών την μεγάλη πλειοψηφία, που θα έδιναν οι πρωτευουσάνοι στον Γεννάδιο.

«Κατέστρεψαν λοιπόν ένα θαυμάσιο σχέδιο και το εκτέλεσαν αξιοθαύμαστα.

«Ένας άνθρωπος του μακαρίτη του Ζυγομαλά, ο άλλοτε άστυνόμος Άγγελος Βήττας, έφερε εις πέρας το πρωτότυπο αυτό και σάτανικό σκατήγιο. Ντύθηκε απαράλλαχτα, όπως αναλλοίωτως συνήθιζε να ντύνεται γεμάνα - καλοκαιριό ο Γεννάδιος, κι' άρχισε να γυρίζει ός... άπομής.

«Οι χωρικοί έπίστεψαν ότι είχαν μπροστά τους τον αληθινό Γεννάδιο και σαν ήρθε η έλλογές, τούδωσαν τόσα εμψυχα, ώστε κατορθώσαν να έξουδετερώσουν πραγματικά την καταπληκτική πλειοψηφία, που του δόσαν οι Αθηναίοι.

«Έτσι έχασε και πάλιν ο Γεννάδιος την έλλογή.

«Λίγες μέρες πριν της ψηφοφορίας, ο Γεννάδιος είχε μάθει την πλαστοπροσώπια κι' έτρεξε κι' αυτός σε μερικά χωριά για να διαφύγει τον προηγηθέντα... έαυτόν του και να τους φωτίσει περί τίνος έπρόκειτο και τί πραγματικώς συνέβη.

«Αλλά ήσαν άργά !

«Των χωρικών τα κεφάλια δεν γυρίζουν εύκολα, ούτε σήμερα άκόμα.

«Ότε και καμιά είχε ο μακαρίτης για να γυρίσει σ' όλα τα χωριά, κι' έτσι δεν κατορθώσαν να έξουδετερώσουν το δέλεο γι' αυτόν άπομής.

«Κι' έτσι δεν μπόρε ο Γεννάδιος στην Βουλή, ενώ τόσοι και τόσοι άλλοι έμειναν, που δεν άξιζαν να είναι ούτε καν κλητήρες !...

«Αλλά και ο ήρωας του κατορθώματος, ο Βήττας, δεν τα καλοπέρασε.

«Λίγο μετά την πορεία του μισάνθρωπου μιά τέτοια μετάνοια να ήθελε κατά του Γενναδίου, ώστε όσα χρόνια έζησε κατόπι, ήταν δυστυχής και συντετριμένος.

«Όλγων δέ από του θανάτου του, που συνέβη από τινών έτών, ξαφνικά τυφλώθηκε !... Και σ' όσους θέλανε να τον παρηγορήσουν, άπαντούσε :

«—Η αμαρτία του Γενναδίου με καί δίνει !...»

Σήμερα δεν γίνονται πια τέτοια ελλογικά σκατήγιομα. Δεν θέλω να πω κι' αυτό πως

τα προσελογικά καπλά σταμάτησαν έντελως. Η έλλογές δεν κερδίζονται μόνον με τις ψήφους. Και μάλλον στην Ελλάδα. Τίποτε εις έ- νένογειαν και το τετρίτι. Αλλά όν και τόσο άπαράφωτο και έξοντωτικό, όπως άλλοτε. Σήμερα εξεπολιτισμένη κάπως...

«Όπως κι' αν έχοντε όμως τα πράγματα, μερικά καπέλλα μπορούν να επιφέρουν κάποτε μεγαλύτερες ζημιές από όσες επιφέρουν τα κεφάλια.

«Ίσως γιατί επικαθύνται αὐτὸν και ίσως γιατί τὰ...καλύπτουν !

Κι' ίσως αὐτὸς να εἶνε και ο λόγος, που ο Βενιζέλος πέταξε το «μωσαμπό» και φόρεσε το σκοφό !...

Ποιὸς τὸ ξέρει !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Η δημοκρατία είναι μοναχία με άλλο όνομα. Μάξ Νορντάν

«Ο λαός, αντίθετος προς τους νόμους της άπάτης, μεγαλοποιεί όσα πράγματα βρίσκονται παρὰ του.

Α. Άνς

«Η πραγματική πίστις στην άλήθεια άρχίζει με τη δυσπιστία προς όλες τις παραδεξιμένες άλήθειες.

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

Καθόμουν μόνος και μελαγχολικός

Νίτσε

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Ο Ντουαρέλ, ο αστυνόμες της Μυστικής Ασφαλείας, στάθηκε μία στιγμή για να προσανατολισθεί. Είχε περάσει το βράδυ του σ' ένα προάστιο κι' είχε χάσει το δρόμο. Στο κίτρινο φως ενός φαναριού κίτταζε το ρολόι του : έντεκα ή ώρα. Το τελευταίο τραίνο για το Παρίσι έφευγε στις δώδεκα και δέκα. 'Ο Ντουαρέλ, ήσυχος, έστριψε απ' την πρώτη γωνία και τράβηξε με το ίδιο αργό βήμα για το σταθμό.

Τη στιγμή όμως που περνούσε μπροστά από μια βίλλα, ανατρίχισε : Μία πένθημη κραυγή είχε αντίκριση μέσα στη νύχτα, μία πνιγμένη κραυγή, γεμάτη καθαρά το δόρυβο μιας άγριας πάλης κι' έπειτα ένας ξαφνικός πυροβολισμός τάραξε τη βαθειά σιωπή. Σ' ένα γειτονικό κήπο, ένας σκύλος άρχισε να γαυγίζει σάν λυσσασμένος.

Ο αστυνόμες κίτταζε, περιεργός, το σπίτι του δράματος. 'Από ένα παράθυρο του ισογείου, το φως περνούσε από τις μισόκλειστες κουρτίνες. 'Ο Ντουαρέλ έσπρωξε την καγκελωτή πόρτα, ανέβηκε αθόρυβα τα τρία σκαλοπάτια της εισόδου και πήρε σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο. Μπροστά του, κάτω στο πάτωμα, είδε μία φωτεινή γραμμή. Πήγε κοντά, άνοιξε αποφασιστικά μια πόρτα και μπήκε...

Ένα τραγικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του. Στη μέση μιας κάμαρας, μ' ένα σωρό αναποδογυρισμένα έπιπλα, τρία πρόσωπα αιωλούνταν στη τρομακτική συντροφιά.

Αλέξανδρο απ' τον Ντουαρέλ μία νεαρή γυναίκα, κατάχλωμη σάν πεθαμένη, στεκόταν όρθια, στήριξημένη στον τοίχο. Τα γυρολόιμένα μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω σ' ένα σώμα, ξαπλωμένο καταγής, μπρούμυτα, μ' ανοικτά χέρια. Αίλια σ' αυτό το σώμα, ήταν γονατισμένος ένας άνδρας. Μόλις μπήκε ο αστυνομικός, ο άνδρας, πούταν γονατισμένος κάτω, σήκωσε το κεφάλι του και τον κίτταζε μ' ένα ήλθιο βλέμμα.

Ο Ντουαρέλ απόμεινε ακίνητος λίγες στιγμές κι' έπειτα έσκυψε πάνω απ' τον χτυπημένο και τον γύρισε με κόπο ανάσκελα : 'Ο άνθρωπος έκεινος ήταν νεκρός. Μία μικρή κόκκινη τρύπα στον χροτάφο έδειχνε καθαρά πού τον είχε χτυπήσει η σφαίρα...

Ο αστυνόμες ξανασηκώθηκε δρόμος. Τό άκου, πού κάθ' ήταν δίχως άλλο ο δολοφόνος, πήρε μια καρτέλα, κάθισε βαρειά σ' αυτή και με το κεφάλι μέσα στα χέρια, άρχισε να κλάει μ' αναφυλλιά. 'Η γυναίκα τότε, άφησε την τραγική άκνησία της και πήγε κοντά του. 'Αγκάλιασε με το γυνικό μπράτσο της το λαιμό του και τον έσφιξε πάνω της, με μια γλυκύα κίνηση, γεμάτη περιπάθεια.

Ο Ντουαρέλ, με τη φωνή βραχνή απ' τη συγκίνηση, ψιθύρισε : —Τί συνέβη ;...

Ο δολοφόνος ξοκέπασε τόν δακρυρμένο πρόσωπό του. Τά χείλη του κινήθηκαν νευρικά, μιά κανέναν ήχος δέν βγήκε απ' τόν πνιγμένο λαιμό του.

Ο αστυνόμες άνασώρωσε μιά πολυθρόνα, κάθισε άναταντικά και ξαναρώτησε :

—Έμπρός ! Έξηγήστε μου τί συνέβη...

Με μιά μηχανική κίνηση ο δολοφόνος πέρασε πολλές φορές τόν χείρι του στο ιδρωμένο μέτωπό του και σιγά - σιγά, άρχισε νά συνέχεται.

Με λένε Φρανσουά Λεφράν, είπε σέ λίγο, με ήσυχη φωνή. Αύτό τό δρόμο, πού βλέπετε τώρα την τραγική λύση του, άρχισε εδω και λίγα χρόνια μακριά, σέ μιά χαμένη γωνιά της Άμερικής. Έκει κάτω ζούσε ένα πλήθος χρυσωθητών, ένα πλήθος σκληρών ανθρώπων. Έποτε και κανείς δέν μπορούσε νά συγκρατήσει τά ένστικτά τους. 'Ο πού κοντινός άστυνόμες σταθμός ήταν πενήντα μίλια μακριά. Τήν ημέρα : 'Η τραγική ζωή των χρυσωθητών. Τή νύχτα : Τό πιστό, τά χαρτιά, οι καυγάδες. Δέν περνούσε καμιά τέτοια νύχτα, δίχως νά πέση μιά πιστολιά και νά σωριασθή καταγής ένα αμόκνητο σώμα. Κανείς δέν λογιάζεσε τί ζωή του. Έκεινος σήμερα, εγώ ίσως αύριο, με τί σειρά μου...

Τότε λοιπόν έγινε νά έρωτευθώ τρελλά μιά δυστυχισμένη γυναίκα, πού χώρεσε στο «Τίβολι». Τήν έλεγαν Λένα. Τής έκανα ένα δειλό κόρτε κι' εκείνη τό δέχτηκε με καλή καρδιά. Κι' όμως τά μούτρα μου δέν ήκανέι πετοι και κόκαλο. Μ' άντεχα άκόμη και κάθε ή μέρα κατάφερα νά μαζέω με χίλιους - δυό κόπτες χρυσωθητών. 'Η Λένα μπόρεσε νά μαντέψη τόν πραγματικό χαρακτήρα μου και συλλογίστηκε ότι μιά μέρα θα είχα μισέψει άσχετά δολάρια, για νά την τραβήξω απ' εκείνη την κόλαση...

Ένα βράδυ κραπάλης, ένας από μάς, ένας ήράκλειος Γερμανός, πού τόν έλεγαν Στίλμαν, είχε μιά διαβολική ιδέα. Κρυφονιττάζοντας με κακία τό πρόσωπό μου, πού άρχισε νά χλωμαίη, φώναξε σαρκαστικά :

—Λένα !... Έλα εδω !... Άκούσε με... μ' άρέσεις

και σέ παίρνω γυναίκα μου... Θα καθαρίσης την καλόδα μου και έτοιμάσης τί σούπα... Όταν θα σέ βαρεθώ, θα ξαναγίγεις πέρα... Έμπρός τώρα... δρόμο !...

«'Η Λένα με δακρυρμένα μάτια στήριχτηκε στον τοίχο. Έπαινε γονιά. 'Ο Στίλμαν έκανε νά την πλησιάση. Έγώ, τρελλή και φυγε απ' τά χείλη μου και τό πιστόλι έπρεσε καταγής. Έως χροιάς μου είχε στρίψει τό χέρι... Κι' ο Γερμανός θά έπαυε τή μένη μου, άν δέν είχα μιά ξαφνική ένπνευση :

—Στίλμαν !... Τού φώναξα. Είσαι άντρας !... Δέν θ' άρνησής χτυπηθείς μαζί μου με γυνές γροθιές... Άν με κινήσει, τήν περνώ μαζί σου τή Λένα .

Οι χρυσωθητές ξοπέσαν σέ ήχηρά γέλια και κίτταζαν τόν Στίλμαν. Έκείνος άφησε τό χέρι της Λένας και μού έριξε μιά άγρια ματιά.

—Θέλεις λοιπόν νά σέ σκοτώσω με μιά γροθιά, παλητόκορο; Γυλλίσε με περιφρόνησι.

—Δέχσοι ! Τόν ξαναρώτησα.

—Έλα !... Μού άπάντησε πάλι περιφρονητικά. Και κατάγής σ' αυτόν τόν καθρέφτη... Σέ λίγο δέν θα γνωρίζεις πού τό πιστόλι τρώ σου !...

Οι χρυσωθητές έκαναν κύκλο γύρω μας, γελώντας σαρκαστικά. Λένα, με μιά άπάντηση σαρκαζιά, είχε σωριασθή άπάνω στό πάτωμα τού «Τίβολι» και περιεμενε σφιγγόμενη την καρδιά της.

Με γυνικό τόν κορμό, αντίκρουσες τότε ο ένας τόν άλλο. Ένός μιν άδύνατος και μικρόσμοις μπροστά στον άληθινό Στίλμαν. Στοιχίσματα λοιπόν ήσαν σπάνια. Κανείς δέν τολμούσε νά ρωτήσει σή τη χρυσωθητική του για τήν τύχη του. Μερικές φορές όποιοι ήσαν καν νά πιάσουν άπάνω μου 30 με 1.

Με τήν πρώτη γροθιά ο Στίλμαν μού έπαισε στό κεφάλι. Μούτρα και με σώριασε καταγής. Σωριασθή με και σκουπίζοντας τά αίματα. Μιά δεύτερη γροθιά μού έπαισε στό μάχι αυτή τη φορά, με κύλησε ανάσκελα στο πάτωμα. Κι' ή γροθιά τού Γερμανού έξασπασαν νά με τσακίσουν, δίχως όστόσο νά γίνω τίποτα. Τίς δυνάμεις μου. Ξανασηκωνόμην καταματωμένη. Έπειτα με λίσσα άπάνω στον κορμό.

—Μιά άσυνήτη φλόγα έλαμπε στό μάτι σου... Μού έσαν άγρότερα οι χρυσωθητές. Κάθε φορά πού κίτταζες τ' άπελπισμένο βλέμμα της Λένας, τά μάτια σου πετούσαν φωτιές !...

«Κι' αλήθεια, κάθε φορά πού άντιφάσι τή Λένα, μιά υπερκόνηση δίναν μ' άνάστανε. Άξανα Στίλμαν παρατάθηκε και τά μούτρα του παρμένο ήσαν από τόν πόνο. 'Ο κορμός ήσαν τρεπός σ' αμύχνη.

—Έκανα λοιπόν νά τού ξαναδώσω μιά γροθιά στό λαιμό μου, μιά με πρόλαβε με τί δική του και με σώριασε πάλι καταγής. —Φρανσουά !... 'Ω ! Φρανσουά ! Έκανε μ' ένα λυγμό ή Λένα, τούμην νά λιποθυμήση.

Μιά σπαρακτική άπελπισία έτρεψε στή φωνή της και με τρέβησε τή μαθη άδυσσο πού κατοικαλούσα. Άνασηκώθηκα τότε και στήριξα σ' αυτόν άγκώνα μου.

—'Ω ! Φρανσουά μου !... Ξαναφώναξε ή Λένα.

Με μιά τελευταία προσπάθεια στήριξα άπάνω στο δειλό μου κι' έβιασα νά τόν χτυπώ με λίσσα στό στομάχι...

«'Ο Στίλμαν άξανα, μ' ένα μούγκρημα, σωριασθή καταγής. Οί χρυσωθητές ούρλιαξαν τότε από τή χαρά τους και σήκωσαν στό χέρι. Σέ λίγο βοικούσαν κοντά στή Λένα...

«'Ο Φρανσουά Λεφράν σταμάτησε μιά στιγμή, για νά σιγήσει άπάνω του με τρυφερότητα τήν όμορφη γυναίκα, ποίστες πάλι του. Έπειτα έριξε μιά ματιά στό άπαλές πρόσωπο τού άστυνομικού κι' έξαπλώθηκε :

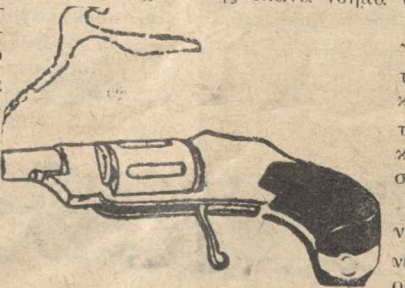
—Είπε ένας χρόνος τώρα, πού βοικούσατε εδω πέρα. Τήν επόμενη έβδομάδα αντίκρουσες δυό φορές στο δρόμο τόν Στίλμαν. Μάς γύρενε για νά μās έδωκεν. Έμιασε έτοιμοι λοιπόν για νά γούμε πάλι, όταν άξανα παρουσιάστηκε μπροστά μας ο Στίλμαν. Έταν ήσυχος. Έδειξε τήν πόρτα στή Λένα και ψιθύρισε :

—Κανέτε μας τί χέρι νά μās άφήσετε μόνους...

«'Η Λένα, τρέμοντας, απόμεινε καρφωμένη στή θέα της. Έγώ τής έκανα νόημα νά ύπακούση.

«Όταν μείναμε μόνον, ο Γερμανός άναγε ένα γύρο και κάθωσε στό μάτι μου τήν έκδοχά του. Τιά του. Έπειτα έβγαλε τό πιστόλι του και τό έκούνησε άπάνω στο τραπέζι πού μās γύριζε. Μία του άκούνησε τό ταγέρο του κι' έβαλε άπάνω μου και λίγο πού κάτω από τή φωτιά του τό κεφάλι τού σπύτου...

«Κατάλαβα άμέσως τί έσημαιαν όλα αυτά νά ύπνοισα τήν καρδιά μου νά σφιγγεται από τήν έννοια. Αύτό ήταν ένα είδος μονομαχίας τών χρυσωθητών. Μόλις θ' άρπαζε φωτιά τό σπύτο, θά έπαιζε

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Στά 1863 ο 'Αλέξανδρος Δουμάς είχε επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη. Μία μέρα λοιπόν, πού βρισκότανε σ' ένα γαλλικό βιβλιοπωλείο της Πόλης, μπήκε μιά Γαλλίδα μοδίστα, πού διατηρούσε εκεί κοντά καπνιστήρα νεοεταρισίων, κι' έξήτησε τή συνέχεια των «Τριών Σωματοφορών», τό «Μετά είκοσι έτη». 'Ο Δουμάς τήν πλησίασε και τήν έρωτησε :

—Σας άρέσουν, δεσποινίς, οι «Τρεις Σωματοφορές» ; —Φοβερά ! Πολλές φορές ξενίχησα, διαβάζοντάς τους, και τώρα ήμην τή συνέχεια.

Έτσι έπαισαν κοινέντα, μιλώντας για τόν...συγγραφέα των «Τριών Σωματοφορών», κι' ο Δουμάς, χωρίς φυσικά νά φανερώση στή νέα απάντη, τής διηγήθηκε ένα σωρό ανέκδοτα για τόν...εαυτό του.

—Μά τόν γνωρίζετε, λοιπόν, κύριε, τόν 'Αλέξανδρο Δουμά ; Ρώτησε η Γαλλίδα η μοδίστα.

—Αν τόν γνωρίζω, λέει ; Είπε ο καλύτερός μου φίλος...

—Μά : είπε με θαυμασμό ή νέα.

—Βέβαια ! Γιατί, δεσποινίς, κανείς άνθρωπος δέν έχει φίλο καλύτερο από τόν...εαυτό του...

—Άστε, λοιπόν, είστε... —'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, ολόκληρος στή διάθεσί σας...

«'Η συνομιλία έννευσήθη κι' ο Δουμάς έράνηκε τόσο διαχτυκός, ώστε πού τέλος ή μοδίστα τόν παρακάλεσε νά τής δώση ένα αυτόγραφο του.

—Μαρό ! έφώναξε ζολακεμένος ο Δουμάς, και παίρνοντας τό «Μετά είκοσι έτη» από τά χέρια της, έγραψε πίσω απ' τό έξώφυλλο τήν εξής προσέγγιση :

«Κόριε Παντοδύναμε, Δημιουργέ τού ούρανοσ και τής γης, Παντοδύνατε, πού με τό σπογγικό μάτι Σου παρακολουθείς και πού τό απάνω πλάσμα Σου στην έρηνη τού κόσμου, στείλε μιν άντί τής μίας Σου σ' αυτό τό στομάχο κορίτσι, πού Σου άρέσει νά πού χαρίσης λίγες ημέρες εύτυχίας σ' αυτή τή γη και δώδεκα χρόνια Σου εις τους αιώνας των αιώνων. 'Αμή !

«'Η μοδίστα πήρε τό βιβλίο με τό αυτόγραφο γεμάτη σπράγνη, ενθουσιασμένη θερμά τό Δουμά κι' έβγαλε.

Τό βιβλίο αυτό σώζεται ακόμα σήμερα σέ μιά ιδιωτική βιβλιοθήκη στο Παρίσι.

ΜΕΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Τρεις κυρίες συνηγονίζοντο πού θά τή τό μεγαλείτερο ψέμα.

—Είμαι δεκαοχτώ έτών, είπε ή πρώτη.

—Εγώ πού μου δέν είδα τό πρόσωπό μου στον καθρέφτη, άπάντησε ή δεύτερη.

—Εγώ σ' έπευνο και τίς δυό, είπε ή τρίτη, και κέρχισε τό στοίχημα, λέγοντας τό μεγαλείτερο ψέμα.

Ένας περσός παραπονοίταν σ' έναν πρακτικό γιατρό ότι ύπαφέρει από τό γόνιτό του.

—Έχει μέσα νερό τό γονάτο σου, τού λέει ο γιατρός.

—Μα ! και πού τό βρίζει ; Εγώ δέν βάζω στάλα νερό στό στομάχι μου...

—Όταν πετίζει ή Άνοιξη κι' ή φύση χειμωνιάζει και τό γαλάζιο σφαγίο ή συννεφιά απελάζει, κι' ο πάρος κάθε λαλούνο και χροτό σαβανόνει, προτομαγιά στην ύψη σου, κρύα μου, ξαναεινώνει.

Είσα άβνια Άνοιξη πού άνδει και λουλουδίσει, σέ βλέπω και μιά άνεκαρπστη χαρά με πλημμυρίζει, πού τό γλυκύ ματάκι σου πετούν οι λογισμοί μου κι' άναγκάζουν Παράδεισο τό φώς τους στην ψυχή μου.

Κλειώνει ζωή και θάνατο, φωτιά και πάγο κλειώνει, και πότε με πεθαίνουν και πότε μ' άναώνουν.

ΑΡ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Άγάπη μου, τί μου ζητάς λουλούδια ; Δέν έχω για σέ τόσα τραγούδια, άνθη που μέσα στις καρδιές άνθίζουν και πάντοτε άμάραντα μιλούν.

Αν ήξερες τί όνειρο κι' έλπιδες, τί άνοιξιάτικες δροσές σπινίδες, τί όσοι τής άγάπης και τί χρόνια έλάσαν τά τραγούδια μου εκείνα !

Μ' άν περνώ πικρό φάσμα, σπάζουν και είνε με άγνάδια στολάσινα, τά φύλλα τους άν είνε ματωμένα, Απ' τήν πληγή που μόχθεις καταφέρει, δέν φταίω 'γώ, μ' έ' έπονό σου χέρι.

Πίχρες τά πότισες, φαρμάκι βγάδουν, ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ

—Τί θά κάνετε τώρα ; —Θά φύγωμε !... Έχουμε έτοιμα τά διατάγιά μας.

Σταπνός ο άστυνόμες, κίτταζε τόν Φρανσουά Λεφράν κι' έπειτα τή Λένα... Έστερα σπρώχνον άργά, έριξε μιά τελευταία ματιά στο πτώμα, και, δίχως νά πη τίποτα, βγήκε από τό τραγικό δωμάτιο...

Ένωσθε ότι δέν είχε κανένα βάρος στή συνείδησή του.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΟΥΛΑΣ

Άγροαρά τά φτερά σου λίγο κόψε... Νά γελούν ή φαντασίες έμάς μο (ναχα ;

Φόβον έχω τό γιαιλό μόν άνασάνη. Νά πού άράζει σέ νησάια δια- (μαντένια,

Τί έδω πά στο φεγγαρόλουστο λι- (μάνι

Μιά βαρκούλα άποκοιμήθηκεν από- (μην

Λαγαρή και φωτερή ή θωριά της Κόσμε, αλάργενε από δό, λεφού- (σι, πέφτα

Στών νερών τόν ολόκαθαρο καθρέ- (φτη

Και θαρρείς πώς είδεν όνειρο ή Στών νεράιδων τή σπηλιά κοιμή- (σου, μπάνη,

Άπό άνέμους κι' από κύμα άποστα- Πίνε άκόμα έσύ, βαρκάκη, στήν (ταβέρνα !

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ

Γυρεύοντας νά κινήη τό πουγγί της νά μη τό βρουν, φιλάργυρη ή γρηά, σβύνει τό λυγρό. Μόνον ο φεγγίτης σάν άντιφάγγισι από μακριά, όρχνει μιά άχτίδα στο χροινό συντάρι.— Μην είν' απ' τό φεγγάρι ;

Δέν είν' άχτίδα πούρχει απ' τά ύψη, είνε τό μάτι αυτό τού Σατανα.

Κυττάζοντας νά δή πού θά τό κινήη μέσ' από τό φεγγίτη της περνά,

για νά τό πη στον κλέφτη νά τό πάρη.— Δέν είν' απ' τό φεγγάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Ένα τραγούδι τό πούσι Κι' άλλοί μου σάν άγγίση ! Τρέμ' ή καρδιά μου νά ραίση,

Κ' είνε κοιμένη μου ή πνοή. Κ' έσε, βασιλειμένη μου ζωή,

Και ζελαδίστρα άκόμα βούση. Χαρά σου τέτοια όση ! Τρέμ' κλαδί που τόχει άγγίσει

Τραγούδι νά σέ πώ ή μεθόσι ; Ξερό κλαδί που τόχει άγγίσει

«'Ω, δοξασμένοι νάνε μου οι θεοί ! Μάν αόρα και τό κάνει και θροεί.

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΟΙΞΙ

Όταν πετίζει ή Άνοιξη κι' ή φύση χειμωνιάζει και τό γαλάζιο σφαγίο ή συννεφιά απελάζει, κι' ο πάρος κάθε λαλούνο και χροτό σαβανόνει, προτομαγιά στην ύψη σου, κρύα μου, ξαναεινώνει. Είσα άβνια Άνοιξη πού άνδει και λουλουδίσει, σέ βλέπω και μιά άνεκαρπστη χαρά με πλημμυρίζει, πού τό γλυκύ ματάκι σου πετούν οι λογισμοί μου κι' άναγκάζουν Παράδεισο τό φώς τους στην ψυχή μου.

Κλειώνει ζωή και θάνατο, φωτιά και πάγο κλειώνει, και πότε με πεθαίνουν και πότε μ' άναώνουν.

ΑΡ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Άγάπη μου, τί μου ζητάς λουλούδια ; Δέν έχω για σέ τόσα τραγούδια, άνθη που μέσα στις καρδιές άνθίζουν και πάντοτε άμάραντα μιλούν.

Αν ήξερες τί όνειρο κι' έλπιδες, τί άνοιξιάτικες δροσές σπινίδες, τί όσοι τής άγάπης και τί χρόνια έλάσαν τά τραγούδια μου εκείνα !

Μ' άν περνώ πικρό φάσμα, σπάζουν και είνε με άγνάδια στολάσινα, τά φύλλα τους άν είνε ματωμένα,

Απ' τήν πληγή που μόχθεις καταφέρει, δέν φταίω 'γώ, μ' έ' έπονό σου χέρι.

Πίχρες τά πότισες, φαρμάκι βγάδουν, ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ

Χίλιον πουλιών όχλασί ! Και ζελαδίστρα άκόμα βούση. Χαρά σου τέτοια όση ! Τρέμ' κλαδί που τόχει άγγίσει

Τραγούδι νά σέ πώ ή μεθόσι ; Ξερό κλαδί που τόχει άγγίσει

«'Ω, δοξασμένοι νάνε μου οι θεοί ! Μάν αόρα και τό κάνει και θροεί.

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΕΜΜΑΣ

Όταν βοιοκόμουν στην Ίταλία, ένα βράδυ έμπηξα σ' ένα μικρό πανδοχείο της περιφέρειας των Αμπρουτζίων, στην Καλαβρία. Ήμουν μόνος με την ξενοδόχο, όταν ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπήκε μέσα μια παράξενη γυναίκα, με μεγάλο πλατύ πρόσωπο, ξαρωμένο λίγο από τα χρόνια, με εξαιρετικά όμορφο άκμα, με σώμα ψηλό, γεμάτο και σβέλλο, μαλλιά πυκνά και κατόμαυρα φλογερά μαύρα μάτια και μ' ένα κόκκινο σάλι στους ώμους.

Η γυναίκα αυτή άγγρασε μια δαχτυλίδα και βγήκε πάλιν έξω, χαμαρι, χωρίς να κινήσει κανένα γύρω της.

— Όμορφη γυναίκα! Είπα στην ξενοδόχο, όταν έφυγε.

— Να, μου απάντησε. Είπε η Τζέμμα.

Και βλέποντάς με να δείχνω κάποια άπορία, επρόσθεσε:

— Μά δεν την ξέρετε σεις την Τζέμμα; Είπε γνωστή σ' όλη τη χώρα... Έχει ανακατευθεί σ' ένα φοιχτό δράμα... Κι' όμως η αστυνομία δεν τόλμησε να την ανηρυσήσει...

Τα λόγια αυτά μου κέντησαν την περιέργεια. Παρακάλεσα λοιπόν την ξενοδόχο να καθήσει στο τραπέζι μου και να πη μαζί μου ένα ποτήρι κρασί.

Και νά, τι μου διηγήθηκε:

— Η Τζέμμα είχε μια φορά ξενοδοχείο σαν κι αυτό εδώ, εκεί πάνω στο βουνό. Έβρισκε με τον Κρέμιο, ένα γερό και όμοιο άνδρα, τον οποίο ελάτρευε... Έκείνος δούλευε στα χτήρια των μεταλλείων. Αυτή κρατούσε το μαγαζί, στο οποίο συχνάζαν οι εργάτες. Μά ο Κρέμιος ήταν ζηλιάρης. Τά είχε, προπάντων, με τον Τούρμιο, τον επιστάτη των μεταλλείων, που πολιορκούσε την Τζέμμα. Ένα βράδυ που ο Τούρμιος μ' έναν εργάτη του, τον Λάκα, πήγαν στο ξενοδοχείο να πιούν, να σου και παρουσιάστηκε ο Κρέμιος. Μπήκε μέσα τη στιγμή ακριβώς που ο Τούρμιος ζητούσε να φιλήσει την Τζέμμα. Ρίχτηκε τότε με μαγιά εναντίον του κι' άρχισαν να χτυπιούνται μανιασμένα... Τους έχωρισε όμως οι άλλοι εργάτες. Πάνω στον καναβά το μανιά από το πονεμάρισμα του Κρέμιου έχωρισε και στο μπράτσο του φάνηκε ένα κέντημα, εκείνο που ξεχωρίζουν πάνω στο χέρι τους τα μέλη της Μαφφίας, της φοβερής συμμορίας. Ο Κρέμιος τότε φανέρωσε στη Τζέμμα το μυστικό του. Πρό χρόνων, όταν έδουλε στην Σικελία, έπαιξε ένα βράδυ κι' έχασε όλα του τα χρήματα. Για να ξήση, έμπηξε στη μυστική συμμορία της Μαφφίας κι' έλαβε τη διαταγή να σκοτώσει έναν αστυνομικό. Έπειδή αρνήθηκε να εκτελέσει τη διαταγή, καταδικάστηκε απ' τον αρχηγό της Μαφφίας σε θάνατο κι' αναγκάστηκε να φύγει γρήγορα. Κατέφυγε λοιπόν εδώ και μπήκε εργάτης στα μεταλλεία. Ένοιζε πως ήταν ασφαλής, γιατί δεν τον ήξερε κανείς, μα να που το σημάδι εκείνο, που φάνηκε στο μπράτσο του, άνοιξε στον καναβά, τον επρόδωσε. Ο Τούρμιος κι' ο Λάκα ήταν κι' αυτοί μέλη της Μαφφίας και θα τον σκοτώσαν.

— Η Τζέμμα τότε τον παρακίνησε να φύγει. Μά όταν έπληξε να βγει έξω, είδε με τρόμο πως η πόρτα ήταν γερά ἀμπαρμένη, καθώς και τα παράθυρα. Πάνω μάλιστα σ' ένα απ' αυτά ήταν κρεμασμένο μ' ένα μαχαίρι ένα χαρτί, που καταδίκαζε τον Κρέμιο σε θάνατο... Καμιά έλπιδα σωτηρίας δεν υπήρχε πλέον. Η Μαφφία δεν άφηνε ανεκτέλεστη καμιά απόφασή της.

— Φεύγα από το υπόγειο, είπε στον Κρέμιο η Τζέμμα. Είπε μια μικρή πόρτα, που βγάζει πίσω από τον κήπο. Κρύψου στο υπόγειο, κι' όταν τους ακούσης να μιλούν εδώ, έσθ' φεύγα, γιατί ο κήπος θάβει αμέσως. Φεύγα μερικά στη Σικελία και θάρρο κι' εγώ εκεί να σ' ανταμώσω...

Μόλις εκρόφηκε ο Κρέμιος στο υπόγειο, η πόρτα του ξενοδοχείου άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Τούρμιος μ' άλλους δύο της Μαφφίας. Έψαζαν παντού, μα δεν βρήκαν τον Κρέμιο. Φοβέριον τότε την Τζέμμα, αλλά αυτή δεν μαρτύρησε τίποτα. Την ξάπλωσαν λοιπόν πάνω σ' ένα ματωμένο τραπέζι και της εκάρησαν την παλάμη μ' ένα μαχαίρι γιά να μαρτυρήσει. Δεν άφησε καμιά κραυγή πόνου, γιατί φοβόταν μήπως την ακούσει ο Κρέμιος, που δεν ήθελε προδώσει ακόμα να φύγει, και γνωρίζοντας να την υπερασπιστεί,

ομοιώνονταν από τους συμμορίτες. Έδάγκωσε λοιπόν τη γλώσσα και δεν έδωσε μιλιά...

Σε λίγες μέρες πούλησε το ξενοδοχείο της και με το χέρι που μένει έφυγε γιά τη Σικελία. Έρωτήσε εκεί σ' όλα τα μεταλλεία κι' εργοστάσια, μα πουθενά δεν βρήκε τα ίχνη του Κρέμιου. Δεν άφησε κανείς να μπει... Ένα βράδυ, ανάμεσα στους εργάτες που έβγαζαν ένα ανθρακωρυχείο, έγνωσε τον Τούρμιο, που είχε κι' εκείνη τη Σικελία κι' ήταν εκεί επιστάτης. Τότε το μίος της Τζέμμας άνοιξε, περίμενε την ώρα να εκδικηθεί...

Ο Τούρμιος ήταν και τώρα ξετρελαμένος με τη Τζέμμα. Την ακολουθούσε με τις ερωτοτροπίες του. Κι' εκείνη υποκρινόταν πως τον αγαπά, απ' τον καιρό που της τράπησε το χέρι...

— Η γυναίκες, τούπε, αγαπούν δυνος τις βασανίζονται...

Έτσι έβεγλεσε τον Τούρμιο και μια μέρα τούδωσε φανερά το επόμενο βράδυ, έξω στα χωράφια, κοντά στην είσοδο ενός μεταλλείου. Βιάζονταν να εκδικηθεί κι' έπληξε πρώτη στον στομάχι του ραντεβού, από γυρίσι, όταν ακόμα χτυπούσε ο Κρέμιος. Περιμένοντας, άκουσε, την ώρα που έσορούσαν, κάποιον εκεί κοντά. Σε λίγο φάνηκε ναρχεται ένα παιδί, κρατώντας από το χέρι έναν άνδρα που έμοιαζε σαν ζήνιαν. Όσο έπλησε, ο Κρέμιος άναγνώρισε τον Κρέμιο... Μά κι' ο Κρέμιος...

— Ήταν τυφλός! Διότι μαύρες τριπές τράπησαν σ' ένα που ήσαν άλλοτε τα όρτια του μάτι... Η Τζέμμα άνοιξε ορσος με φρίκη στο θέαμα αυτό.

— Κρέμιος! Φώναξε, κλαίγοντας μ' αναφύλαξη. Πως έκαμεν έτσι;

— Κατόρθωσε να ξεφύγει εκείνο το βράδυ από το χέρι του, μα την άλλη μέρα, άλλοι συμμορίτες, είδον τον Τούρμιο, μ' έπιασαν στο δρόμο και μούγγαν τα μάτια... Απάντησε ο Κρέμιος.

— Τον περιμένω, το σκύλλο, θάρρη! Είπε η Τζέμμα λίσσα.

— Πως; ερώτησεν ο Κρέμιος.

— Ο Τούρμιος! Γυρεύοντας εμένα, βρήκε εκείνο που ήμουν να πιστέψω πως τον αγαπά και τούδωσε φανερά γι' αυτόν. Έλογάριασε να τον εκδικηθεί μοναχά μου κι' εμένα μου σκατέψε κείνο το βράδυ το χέρι, γιά να σκοτώσω... Θά μου το πληρώσει, ο σκύλλος...

— Γλυκεία μου Τζέμμα, πόσο ήπιοφες κι' εσύ για μένα...

— Δεν είναι τώρα ώρα γι' αυτά. Τώρα είναι η ώρα να εκδικηθούμε.

— Μά πως, που είμαι τυφλός, ο άμωρος;

— Κρέμιος, θά χτυπήσει κι' εσύ μαζί μου. Έλα γρήγορα στο σπίτι μου μεταλλείου, που είναι σκοτεινό, μένει εκεί, με το χέρι και μην κινήσεις, πριν σου φωνάξω. Θά σου τον φέρω μαζί και μόλις σου φωνάξω, άραξε τον από το λαιμό σου...

Κατόπιν εκάθησε σ' ένα μέρος φωτισμένο από το φεγγάρι...

Σε λίγο είδε τον Τούρμιο που έρχόταν. Τον άφησε να την έλθει, μά όπισθοχωρώντας σιγά, έτρεπε στο σπίτι του μεταλλείου...

— Όχι εδώ, άγάτη μου, τού είπε με προσοχή τη φωνή του. Φεγγάρι φωτίζει σαν ήμερα και θά μ' ελθεις. Πάμε πιο μακριά...

Όταν έτρεπε στο σκοτάδι, έρριξε τα χέρια της στο λαιμό του Τούρμιου, και μόλις βρέθηκαν κοντά στον Κρέμιο, φώναξε:

— Κρέμιος, άραξε τον!...

Ο Τούρμιος ένοιωσε τότε δύο σιδερένια χέρια να τον σφίγγουν από το λαιμό. Αμέσως η Τζέμμα, βγάζοντας ένα μαχαίρι απ' τον κήφο της, τον έπληξε ως τη λαβή, στο στήθος του Τούρμιου.

Όταν το πτώμα έπεσε βαρύ στη γη, η Τζέμμα γονάτισε δίπλα κι' έβαλε το στανό της, λέγοντας:

— Επλήρωσες το χρέος σου! Τώρα ο Θεός να σε συγχώσει...

Και παίρνοντας τον Κρέμιο από το χέρι, ξαναπήρε το δρόμο κι' έγινε ελπίδα. Αυτή ξεπρόλαξε και ξη τον Κρέμιο. Τον τράπηκε σαν μορφο παιδί...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝ

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΚΑΪΛΟΥ

Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ

(Βουλγαρικό Διήγημα)

στιγμή. Έκείνος ντράπηκε. Το πρόσωπό του πήρε ένα γλυκό ρόδινο χρώμα και τα μάτια του έλαμπαν παράξενα...

Από εκείνη την ημέρα ο νεαρός κύριος άρχισε να μ' επισκέπτεται πολύ συχνά. Και, ή μία ύστερ' από την άλλη, ή όμορφες ημερομηνίες σημειωνόντουσαν πάνω στη βεντάλια.

Τέλος, ήρθε ή μέρα της μεγάλης χαράς της ζωής μου, του γάμου μου. Νά... κυττάξετε εδώπερα... ήταν Μάης...

Κι' ή κυρία Ζολοτόβα μισούσε τα μάτια της, γιά να θυμηθεί καλύτερα εκείνη τη φωτεινή μέρα...

Θα ήχετε δοκιμάσει, δίχως άλλο, αυτή την αλχημική συγκίνηση, αυτή τη γλυκεία ταραχή, στην ιδέα ότι είσατε δεμένη γιά πάντα μ' έναν άλλο άνθρωπο, που ήταν μέχρι χτες ένας ξένος, ένας άγνωστος...

Κι' οι δύο σας τότε γίνεστε ένα, μέσα στις ευτυχισμένες ημέρες του έρωτος. Α, δεν θά ξεχάσω ποτέ εκείνη την ημέρα... Με συγχωρείτε, μά δεν μπορώ να κρατήσω τα δάκρυά μου...

Και ή κυρία Ζολοτόβα σκούπισε τα μάτια της μ' ένα μωρμένο μαντηλάκι.

Ύστερα από ένα χρόνο, συνέχισε σ'ε λίγο, είχα ένα γυό με χρυσά μαλλιά, με γαλανά μάτια, ένα σωστόν άγγελιο, που έμοιαζε καταπληκτικά τού πατέρα του. Τον τρίτο χρόνο είχα μια μικρή κόρη, μ' άσπρο πρόσωπο, σαν της μητέρας της και μ' ένα χαρακτηρισμό σταθερό και θαρραλέο, που τον είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της... Το σπίτι μας άνηρσος από τις φωνές, τα γέλια και τα τραγούδια των παιδιών. Κι' εγώ δεν κοιμόμουν σχεδόν καθόλου και μεθούσα διαρκώς με τη μαγική μελωδία της φωνής τους... Τώρα, όπως βλέπετε, είμαστε ολόμωροι. Η κάμαρες είναι σιωπηλές κι' άδειες...

Και βούρλωναν πάλι τα μάτια της από τα δάκρυα.

Τι έβγαν τα παιδιά μου; θα ρωτήσετε. Μά δεν ξέρετε ότι τα παιδιά είνε σαν τα πουλιά; Η Λίζα παντρεύτηκε κι' έφυγε γιά την Αμερική. Κι' ο γυός μου... ο γυός μου... ξέρετε — ο πόλεμος... Τον πήρε ο Θεός!...

Κι' ή τελευταία λεπίδα της βεντάλιας, κυρία Ζολοτόβα, ρώτησε κάποιος, γιατί είνε δίχως ημερομηνία;

— Όλοι μας καταλάβαμε ότι ήθελε μ' αυτή την ερώτησι να κινή την κυρία Ζολοτόβα να ξεχάσει τη λήθη της.

— Α, γιά!... Απάντησε εκείνη. Πως μπορεί να το βώ;

— Όλος ο κόσμος απόμεινε σιωπηλός. Η κυρία Ζολοτόβα τότε άρχισε να γελάει σιγά σιγά, με κάποια πίκρα.

— Μά δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν; Αυτό ή λεπίδα της βεντάλιας έμεινε άγραφη... γιά την ημέρα του θανάτου μου...

Ύστερα από μερικά χρόνια, την ημέρα που ή κυρία Ζολοτόβα ήταν νεκρή στο φρεσκό της, μ' ένα μικρό στανό στα χέρια και λίγα μωρμένα λουλούδια στο κούρ μετόπισ, κηδύοντο:

— Μου φαίνεται ότι δεν εκλήρωθηκε ακόμα κάποια επιθυμία της μακαρίτισσας...

Ο κύριος Ζολοτόβ με κυττάζε καταπληκτος στα μάτια.

— Νά, νά!... Έκανε κατόπιν. Ξέχασα τη βεντάλια!...

Κι' άρα, με το χέρι του που έτρεπε, έβγαψε πάνω στην τελευταία λεπίδα την ημερομηνία του θανάτου της κατενής του γυναίκας.

ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΚΑΪΛΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΓΑ

Άγαπα την καλή καρδιά, αλλά εκτίμα πάντοτε το δυνατό μυαλό.

Βολταίρος

Ο άνθρωπος που έχει διαρκείς αντιρροήσεις, δεν είνε δυνατόν να έχη ποτέ σαφείς ιδέες.

Σπένσερ

Κι' ή πιο άνοητη γυναίκα, όταν δεν είνε έρωτευμένη, έχει περισσότερο πνεύμα από εκείνον, ο οποίος την αγαπά.

Κα Στάελ

Όσες ευεργεσίες κι' αν έχεις κάμει σ'ε κάποιον, όταν τού ζητήσει να πάρω κάτι δικό σας, γιά να μου θυμίζει πάντα το πρόσωπό σας, τα μάτια σας, το αγαπητικό σας χαμόγελο! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στον πύργο του μαρκησίου Κάουους, Τσάρντς φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκιψ της Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυργόδοστος πρόκειται να παντρεύη με την κόρη του Λαγκάρντερ, φίλο στενό του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδί. Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει αναθέσει στον έμπιστό του Πευρόλ να συγκεντρώσει τους καλύτερους οπαδούς της κληρονομιάς, έπειδή είχε εστιάσει τον. Όλοι οι οπαδοί έρχονται στην κεντρική οδό ο' ένα πανδοχείο, κοντά στον πύργο, κι' εκεί συζητούν για την ιστορία του Λαγκάρντερ. Σε λίγο φτάνει στο πανδοχείο κι' ένας άλλος νεταί τότε μια παρέλθουσα μόλις μαθαίνει ότι οι αντίπαλοί τους είναι άνθρωποι του Λαγκάρντερ κι' έτσι συμφωνούν να συνεχίσουν το γλέντι πέρος. Μά μόλις μαθαίνει ότι οι οπαδοί βρίσκονται εκεί για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, τους διαγγέλλει κακήν κακώς και φεύγοντας απ' το πανδοχείο πηγαίνει προς τον πύργο. Εκεί βλέπει τον Πευρόλ κι' έναν άλλο άντρα να τον πλησιάζουν. Μέν' στο σκοτάδι ο Πευρόλ ξεγελιέται, υποθέτει πως ο Λαγκάρντερ είν' ένας απ' τους οπαδούς, ο Σαλντάνι, και τον φωνάζει στην Αύλη και να πάει να τον δει. Ο Λαγκάρντερ παίρνει πράγματι το παιδί, μα γιά να το χάνει, βλέποντας την κόρη του μέσα στην αγκαλιά του Λαγκάρντερ. Μα ο Λαγκάρντερ του έλγει τα πάντα κι' οι δυο άνδρες γίνονται φίλοι. Σε λίγο δε ένωμένοι αποκρούουν την επίθεση των οπαδών.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα πριν ξαναγορίσει ο Λαγκάρντερ, κοντά στο δούλο, πρόφτασε και κατέφερε μια άσπασια σπαθιά στον Πίντο και τον έκοψε το ένα αυτί.

— Ζήτη ο Θεός! φώναξε ο Μικρός Παριονός, γυρίζοντας κοντά στο δούλο.

Και σκότωντας πάνω απ' τη θημωνιά, όπου αναπαύονταν ή μικρούλα, έφρόσθηκε:

— Σε είχα ξεχάσει, μικρέ, ξανάειον άγγελος, αγαπούλα μου.

Και τη φίλησε τρυφερά στο μέτωπο.

— Έντομεταξύ, ή ύποπτες σιές, βλέποντας πως τίς είδαν, άπομαχρονήθηκαν. Βαθειά σιωπή βασίλευε τώρα μέσα στην τάφο. Είχε περάσει ένα τέταρτο από την ένωση της σιωπής.

— Πάστε γρήγορα την άνατσή σας, κύριε δούε, είπε ο Λαγκάρντερ, γιατί αυτοί οι γελοίοι δεν θα μάς αφήσουν να ξεκουραστούμε πολλήν ώρα. Μήπως είσθε πληγωμένος;

— Έχω μια γρασσινιά, απάντησε ο δούε.

— Ποδ;

— Στο μέτωπο, ανάμεσα στα δυο μάτια.

Ο Λαγκάρντερ έσφιξε τις γροθιές του και δεν είχε τίποτα. Κατάλαβε πως οι οπαδοί, στους οποίους αυτός είχε αποκαλύψει ποιά ήταν ή μυστική σπαθιά του Νεβέρ, είχαν έφορημένη του μυστηριώδους του για να χτυπήσουν τον ίδιο τον Νεβέρ.

Από τρία λεπτά πέρασαν έτσι κι' έπειτα ή έλπίσις των μισράδων ξανάωχσε, αλλά με τάξη και μέθοδο αυτήν τη φορά. Οι δολοφόνοι έφτασαν χωρισμένοι σε δυο ομάδες και φρόντιζαν τώρα να παραμερίσουν από μπρός τους τα

Του έγωσε, προδοτικά και ύπουλα, ολόκληρο το σπαθί του στη ράχη...

έμπόδια, πριν τα προσπεράσουν.

— Τώρα τα πράγματα είνε πιο σοβαρά, είπε ο Λαγκάρντερ, γανη φωνή. Έσείς, Υψηλότατε, μη φροντίζετε παρά μόνο να σωθείτε. Κι' έγωια σας, προστατεύω εγώ το παιδί σας!

Οι μισράδοι είχαν σχηματίσει γύρω τους έναν κύκλο σπαθιών, οι οποίοι στένευε όλοένα.

Κι' έξαφνα δεκαπέντε σπαθιά απλόησαν έναντι των δυο ανδρών.

— Είπα εδω! φώναξε ο Μικρός Παριονός, ορμώντας μπροστά.

— Αμέσως ο Ματοντόρ έβγαλε μια κρανή, τριπλής αλυσίδας, από το σπαθί του κι' έπεσε πάνω στα πόδια των δυο ανδρών. Οι οπαδοί τριβήθηκαν πάνω τους, αλλά οι δυο άνδρες, νοιώθοντας τον έαυτό τους άσφαλισμένο, ξεκάλυψαν φωνάζουν:

— Απάνω στο Νεβέρ! Απάνω στο Νεβέρ!

Κι' ο Νεβέρ τους άπαντούσε, σαρπάζοντας τριπλή κρανή στα πόδια τους.

— Είπα εδω, παλληκάρια μου!.. Νά με!.. Έλάτε!.. Έλάτε!.. Κάθε φορά, το σπαθί του έβγαζε απ' τα κοιλιά των ανδρών του όρρο και κατακόβαντο...

— Α!.. Ήταν δυο άσχημοι μοναχοί ο Λαγκάρντερ κι' ο Νεβέρ. Αυτή είνε δική σου, μίστρο Σαλντάνι! φώναξε ο Μικρός Παριονός. Κι' αυτή δική σου, μίστρο Φανέντσα!.. Μα πληρώστε μας για να σας φτάσω, θα χρειάζομαι το κοντάρι του δόν Ελμάρ.

Και χτυπούσε!.. Και θύμισε!.. Και σκότωσε!.. Και άπληστο Κανέντα πειά δεν τολμούσε να πλησιάσει τους δυο άνδρες.

Οι δολοφόνοι στεκόταντοι σε άδυστάση...

Έξαφνα το χαμύλο παρόντο, πηδήξαν έξω... Ο Νεβέρ ήταν σε τριών βημάτων άπόστασι απ' το παρόντο αυτό, μα ο θόρυβος της σιωπής τον έκανε να μην αντίληφθι τους δυο αυτούς άνδρες που προχωρούσαν προς αυτόν από πίσω, κρατώντας τα γυνια σπαθιά τους στο χέρι. Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας φορούσε μάσκα.

— Νόη! φώναξε τη στιγμή εκείνη ο Μικρός Παριονός, βλέποντας τα έλαμα με το δέντρο. Ο δούε του Νεβέρ του απάντησε με μια κρανή άπάντας...

Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας προδοτικά, έπειτα, του είχε χώσει δ-λο τον το σπαθί μέσα στη ράχη!.. Του είχε καταφέρει το χτύπημα αυτό μεθοδικά και προσεχτικά, ούτως ώστε να τον πετύχει στην καρδιά...

Ο Νεβέρ σορμίστηκε κάτω έτοιμόθνατος και τότε τα μάτια του άνοιξαν και είδε πως πάντα καρφώθηκαν σ' αυτόν που τον εί-χε χτυπήσει... Μία έσφαρις άπείραντης οδόνης ξεγυρμάστηκε τότε από χαρακιστικά του... Είχε άναγνωστεί στο φως της σελήνης ότι άντίκει εκείνη τη στιγμή το δολοφόνο του.

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

μα του μετόπου του.

Κ' οι δυο είχαν τόσες δυνάμεις, ώστε θα μπορούσαν όρες ολόκληρες ακόμα να χτυπάνε με την ίδια όρη...

Ο πυργός του θριάμβου είχε άρχισει να τους μεθάει και τους δυο Χοφς να το καταλαβαίνουν, άπομακρινώνοντας κάθε τόσο από το δριμυτιό τους για να χτυπήσουν κατά μέτοπον τους σπαθιστάς.

Ο κύλος των πομάτων και των πληγωμένων που σχηματίζαν γύρω τους, τους έρέθιζε και τους έκανε να χάνουν κάθε φρόνηση... Μα σ' αυτό άκριβώς βρισκόταν ο μεγαλειότερος κίνδυνος γι' αυτούς... Δεν έβλεπαν ότι οι σκοτωμένοι κι' οι πληγωμένοι ήσαν λιησταί και λαθροέμποροι, τους οποίους οι σπαθιστά είχαν βάλει μπροστά με το σκοπό να τους κοφάρουν πρώτα εκείνοι κι' έπειτα να επιτεθούν σ' οι ίδιους... Και πράγματι οι σπαθιστά έμεναν όλοι όρθιοι σε άποστασι, έκτος απ' το Στάσιμπελ που ήταν πληγωμένος, και περιέμεναν νύχτη ή δική τους σειρά: «Ας περιμένουμε—έχανε πη—κι' αν είνε πραγματικά άνθρωποι με σώρες και με κόκαλα, θα τους σκοτώσουμε!..»

Όλη τους ή προσπάθεια εδω και μερικές στιγμές ήταν να τραβήξουν μπροστά τον ένα απ' τους δυο αντίπαλους τους, ενώ συγχρόνως να κρατούσαν τον άλλο σφιγμένο στο τείχος του πύργου...

Με το σκοπό αυτό, ο Τζέι ντε Ζούγκαν, που ήταν πληγωμένος δυο φορές, ο Φανέντσα, ο Κοκαρντάς κι' ο Πασιονάι έπετέθησαν κατά τον Λαγκάρντερ, ενώ οι τρεις Τστανον, δηλαδή ο Σαλντάνι, ο Πίντο κι' ο Πέτε, διεκδίκησαν κατά του Νεβέρ...

Οι πρώτοι, σε μια όριση στιγμή, θα ύποχωρούσαν, ενώ άπαντας οι δεύτεροι θα έκαναν ήμ μπορούσαν για να μην ύποχωρήσουν και να κρατηθούν στη θέση τους...

Πράγματι, με τις πρώτες σπαθιστάς του Λαγκάρντερ, ο Κοκαρντάς κι' ο Πασιονάι ύποχωρούσαν, ενώ ο Τζέι κι' ο Φανέντσα τραυματίζονταν έλαφρά. Συγχρόνως ο Λαγκάρντερ, γυρίζοντας πίσω, σφιόεινε με μια άλλη σπαθιά το πρόσωπο του Πέτε, ο οποίος στενοχωρούσε από πολύ κοντά το Νεβέρ...

— Έπαρς! φώναξε ο Μικρός Παριονός, άφρόντας.

— Έπαρς! έκανε έλαβε κι' ο δούε.

Κ' οι δυο μαζί ώρησαν μπροστά...

Όλα ληίσαν, όλοι ύποχωρούσαν μπροστά στο Λαγκάρντερ, ο οποίος, πηδώντας σαν λοντάρι, έβγαζε σε μια στιγμή, στην άκρη της τάφου...

Μα ο δούε σπώντησε μπροστά του ένα σιδερένιο τείχος που το άπαιτούσαν τα σπαθιά των άναπαύων του. Οτόσοσ κατόρθωσε να προχωρήσει κι' αυτός μερικά βήματα...

Δεν σκότωσε ούτε μια στιγμή τη ζήτηση βοήθεια απ' το Λαγκάρντερ... Βαστώντας άλλωστε πολλά καλά και οι τρεις Τστανον είχαν βρή σ' αυτόν το δόξαλό τους...

Ο Πίντο κι' ο Σαλντάνι μάλιστα είχαν τραυματιστή μάλα από το σπαθί του.

Εκείνη τη στιγμή, ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας κι' ο Πευρόλ, οι ό-ποια βρισκότανον στο χαμύλο παρόντο, πηδήξαν έξω... Ο Νεβέρ ήταν σε τριών βημάτων άπόστασι απ' το παρόντο αυτό, μα ο θόρυβος της σιωπής τον έκανε να μην αντίληφθι τους δυο αυτούς άνδρες που προχωρούσαν προς αυτόν από πίσω, κρατώντας τα γυνια σπαθιά τους στο χέρι. Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας φορούσε μάσκα.

— Νόη! φώναξε τη στιγμή εκείνη ο Μικρός Παριονός, βλέποντας τα έλαμα με το δέντρο. Ο δούε του Νεβέρ του απάντησε με μια κρανή άπάντας...

Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας προδοτικά, έπειτα, του είχε χώσει δ-λο τον το σπαθί μέσα στη ράχη!.. Του είχε καταφέρει το χτύπημα αυτό μεθοδικά και προσεχτικά, ούτως ώστε να τον πετύχει στην καρδιά...

Ο Νεβέρ σορμίστηκε κάτω έτοιμόθνατος και τότε τα μάτια του άνοιξαν και είδε πως πάντα καρφώθηκαν σ' αυτόν που τον εί-χε χτυπήσει... Μία έσφαρις άπείραντης οδόνης ξεγυρμάστηκε τότε από χαρακιστικά του... Είχε άναγνωστεί στο φως της σελήνης ότι άντίκει εκείνη τη στιγμή το δολοφόνο του.

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

— Έσέ! Έσέ! ψιθύρισε ο Νεβέρ ξεψυχώντας. Έσέ, Γκονζάγκα! Μά σκότωσες εσέ, ο φίλος μου, ο αδελφός, για τον όποιο θα έδινα έκατό φορές τη ζωή μου...

—Κ' εγώ σου την παύω μια φορά μόνο! απάντησε ψυχρά ο δολοφόνος πρίγκιψ.

Την ίδια στιγμή το κεφάλι του νεαρού δούε έγειρε πίσω άσπληντο...

— Πέθανε, είπε ο Γκονζάγκας. Στόν άλλον τώρα!..

Μα δεν ήταν άνάγκη να πάνε προς τον άλλο, γιατί ο άλλος έχοχταν μάλα προς αυτούς... Όταν ο Λαγκάρντερ άκουσε το όρρο του νεαρού δούε, έν' άπεράντο μούγκρισμα βγήκε απ' το στήθος του. "Ω-μισε άμέσως μπροστά άκάθεκτος, άσυγκράτητος!.. Παιός θα τολμούσε να σταματήσει ένα λοντάρι που όρμεί;... Οι σπαθιστά που θέλησαν να τον έμποδίσουν άποδοχώρησαν περίτρομοι... Απ' απ' αυτούς σορμίστηκαν κάτω χτυπημένοι απ' το σπαθί του που είχε μεταβληθή σε πόρνη ρομφαία!..

Κι' ο Λαγκάρντερ πέρασε...

Όταν έφτασε κοντά στο Νεβέρ, ο οποίος δεν είχε πεθάνει ακόμα, εκείνος άναστήσε το κεφάλι του και του έλε με φωνή σδυμένη:

— Αδελφέ, θυμήσου!.. Κι' έκδικήσου με!..

— Σοτ' τ' όρκίσαια στο Θεό! απάντησε ο Μικρός Παριονός. "Ο-λοι όσοι βρίσκονται εδω, όλοι οι δολοφόνοι σου θα πεθάνουν απ' το χέρι μου.

Κ' ενώ ο Λαγκάρντερ έσφυγε από πάνω του και τον φίλησε στο μέτωπο, ο Νεβέρ ψιθύρισε:

—Σ' εύχαριστώ, αδελφέ μου... Χαίρε!..

Και ξεψύχησε...

Εκείνη τη στιγμή, ή μικρούλα κόρη του δούε, που βρισκόταν κάτω απ' τη γέφυρα πάνω σε μια θημωνιά, άναστήναζε σαν να την είχε ξυπνήσει ο τελευταίος όρρος του πατέρα της. Απ'ός ο έλαφρός ήχος πέσαν άναπατήρητος απ' όλους.

— Απάνω του! φώναξε ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας, δείχνοντας στους δολοφόνους το Λαγκάρντερ.

— Τότε ο Μικρός Παριονός, ο ά-ποιος των έκωνος, στυλώθηκε σε όλο του το ύψος και του απάντησε:

— Μονάχα εσένα δεν ξέρω απ' όλους τους δολοφόνους εδω πέ-ρα!.. Έκανα όμοσ όρκω να έκδικηθώ... Πρόκει λουσόν να μπορέσω να σε ξαναβω. Όταν θα-ρή ή ώρα σου!..

Τώρα, άνάμεσα απ' τον πρίγκιπα της Γκονζάγκας και τον Λαγκάρντερ, στεκότανον οι πέντε σπαθιστά που ήσαν ακόμα νεαροί, κι' ο κ. ντε Πευρόλ. Μη κανείς τους δεν τολμούσε να έπτεθ...

Ο Μικρός Παριονός έβρισκε, τους διαγίσε σαν χειραινός κι' έφτασε σε πέντε βήμα-των άπόστασι από τον πρίγκιπα της Γκονζάγκας, γιατί όλοι οι

μισράδοι είχαν άποτραπητή τραυματίον...

Ο πρίγκιψ σπρώξε το σπαθί του για ν' άμυνθή... Μα ο Λαγκάρντερ την ίδια στιγμή κατέβασε το δικό του σπαθί και χτυπώντας τον στο χέρι του το έσπασε από πάνω ως κάτω...

— Σε σημάδεψα! του φώναξε. Έτσι θα σε ξαναβω!..

Και ύποχώρησε, γιατί είχε άκουσει τη στιγμή εκείνη ένα νέο άναστεναγμό της μικρούλας.

Με τρία βήματα βρόθηκε κάτω απ' τη γέφυρα. Καθώς τον πώ-τιζε το φεγγάρι, όλοι τον είδαν να σηκώνει από κάτω το βρόφος...

— Απάνω του! φώναξε ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας, πηγμένος απ' τη λύσσα του. Είλε ή κόρη του Νεβέρ! Όλοο την κα-ρη του Νεβέρ με κατεψάλα!

Μα οι μισράδοι έπαιζαν τώρα με δοκίμους σκύλους και προχω-ρούσαν σιγά σιγά με το δέντρο. Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασιονάι μεράλι-ναν σιωπηώς την άποθήρασή τους, μισομυκίζοντας:

— Απ'ός ο άνθρωπος θα μάς ξεθάη όλος!..

Γιά να φτάσι ως τη μικρή σάλα της τάφου, ο Λαγκάρντερ δεν χρειάστηκε να κάνει τίποτε άλλο παρά ν' άπλώσει το σπαθί του που έλαμπε τώρα κάτω απ' τις άχτίνες του φεγγαριού και να φωνάξη:

— Πισσο, γελοίοι μου! φώναξε ο Λαγκάρντερ, άπλώνοντας το σπαθί του, πολλαμπε στις άχτίνες του φεγγαριού...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

Ο Λαγκάρντερ δεν είχε μιά γρασσινιά... Το ίδιο τον Νεβέρ, έκτος από το έλαμα...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΙΜΗΣ

ΑΤΑΝ έντεκα παρά τέταρτο ή ώρα τή πρωί. Ο κ. Κράτρεν, τού Τραπεζιτικού Οίκου Κράτρεν καί Σα, έβγαυε βιαστικός από τή τηλεγραφείο τού Χρηματιστηρίου. Στην πόρτα έπεσε πάνω του ή κ. Έγγελβουρστ, τού Τραπεζιτικού Οίκου Έγγελβουρστ καί Σία, πού έσηγαν διαβάζοντας έφημερίδα καί μη κοιτάζοντας καθόλου μπροστά του.

Ο κ. Έγγελβουρστ έτοιμαζόταν νά ψιθυρίση : «Σας ζητώ συγνώμη, κύριε Κράτρεν, ήμουν άρρητιμένος, δέν σας είδα. Καί πάλιν σας ζητώ συγνώμη, με συγχωρήτε πολύ, κύριε Κράτρεν». Μά δέν έπρόφτασεν. Έτιχε νάνα νευριασμένος την ήμερα αυτή ή κ. Κράτρεν ; Δέν έπληγαν ή δουλειές του καλά ; Ποιός ξέρει.

Γεγονός είνε πώς, πριν προφτάση ή κ. Έγγελβουρστ νά ψιθυρίση τίς συγγνώμες του, ή κ. Κράτρεν τού φώναξε :

—Στραβομάρα, ζωντόβολο ! Θα σου σκάσω κανένα χαστούκι γιά νά σε μάθω νά κοιτάς μπροστά σου, σάν περπατάς...

Καί αι' έπος αι' έργον, σηκώνει τή χέρι καί τού δίνει ένα γερό σφάλισμα.

Γιά τόν κ. Έγγελβουρστ ή λέξις «τιμή» δέν έχει κανένα νόημα. Ο υπάλληλος τού κ. Κράτρεν τούρριζε τή καπέλλο κάτω. Έσκυψε, τή πήρε, τή έκούμπισε με τή μανίκα του, τή έφόρεσε καί έξακολουθήσεν τή δρόμο του, τρέχοντας τού μάγουλό του καί λέγοντας με τή νοή του :

«Μωρέ χέρι βαρύ πού έχει αυτό τή κτηνός ή Κράτρεν ! Χαστούκι μιά φορά ! Αυτιάδισσε τού μάγουλό μου καί τ' αυτό μου βούιξε. Μά καί τή χέρι αούτου, δέν μπορεί, θα τού πονή ακόμα !...»

Κι' ή Έγγελβουρστ έθεώρησε τή έπεισόδιον λήξαν.

Τή μεσημέρι όμως, κάποιος Ροβέρτος Μπρέσλαου, άντικρυστής τού χρηματιστικού γραφείου Σουαζή καί Σα, έρώτησε τόν Έγγελβουρστ :

—Αλήθεια, δέν μου λέτε, κύριε Έγγελβουρστ, γιατί σας έχαστούκα, πού όλγουν, ή κ. Κράτρεν ;

Ο κ. Έγγελβουρστ έδωσε τόπο στην όργή έκαμε πώς δέν έπρόφτασε νά απάντησε τίποτε.

Μά, μετά δέκα λεπτά, στίς δώδεκα καί δέκα, κάποιος Πρόσπερος Χόιμαν, ταμίας τής Τραπεζής Κράτρεν καί Σία, μόλις συνάντησε τόν κ. Έγγελβουρστ, τόν έρώτησε :

—Δέν μου λέτε, κύριε Έγγελβουρστ, γιατί τσικωνήκατε με τόν κ. Κράτρεν καί σας έμπατίσσε ;

Ο κ. Έγγελβουρστ, πού, όπως είπαμε, είχε θεωρήσει τή έπεισόδιον λήξαν, ένόμιζε πώς δέν θα μαδενόταν ή σσηνή εκείνη τού τηλεγραφείου τού Χρηματιστηρίου. Από τίς δώδεκα όμως ως τή μισή τόν έπασαν καμιά δωδεκαριά πρόσωπα, όλοι γνωστοί τού Χρηματιστηρίου, καί τού άπρηθναν την ίδια στερεωμένη έρώτησι :

—«Αλήθεια, κύριε Έγγελβουρστ, γιατί σας έχαστούκα, πού όλγουν, ή κ. Κράτρεν ;»

Κι' άρχισε πιά νά τή καλοσυλλογίζεται.

—«Διάβολο ! Έλεγε μόνος του ή κ. Έγγελβουρστ, τή πράγμα καταντάει... σοβαρό ! Είνε προφανές πώς αν ως αύριο τή πρωί δέν στείλω μάρτυρες μονομαχίας σ' αυτόν τόν αναθεματισμένο τόν Κράτρεν, θα περάσω, στά μάτια όλου τού Χρηματιστηρίου γιά δειλός, γιά τιποτένιος, θα γίνω μασκαράς τών σκαλιών !... Νά πάρε ή διάβολος καί την τιμή καί τή καλή τής !...»

Κρύος ιδρώτας έκοψε τόν κ. Έγγελβουρστ μπροστά στό άμείλικτο δίλημμα. Νά περάση γιά δειλός στά μάτια όλου τού Χρηματιστηρίου καί Τραπεζιτικού κόσμου ; Ή νά κινδυνέυσω τή ταμάρη τόν σέ μιά μονομαχία ; Ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη λύσις τού φαινότανε καλή. Καί άγωνιούσεν ή κ. Έγγελβουρστ μπως στή φοιχτή δίλημμα άπό τή μισή ως τή μιά καί πέντε, γιά νά άποφασίσω τούλάχιστον ποιά άπό τίς δυο λύσεις ήταν ή διλυγώτερον καλή.

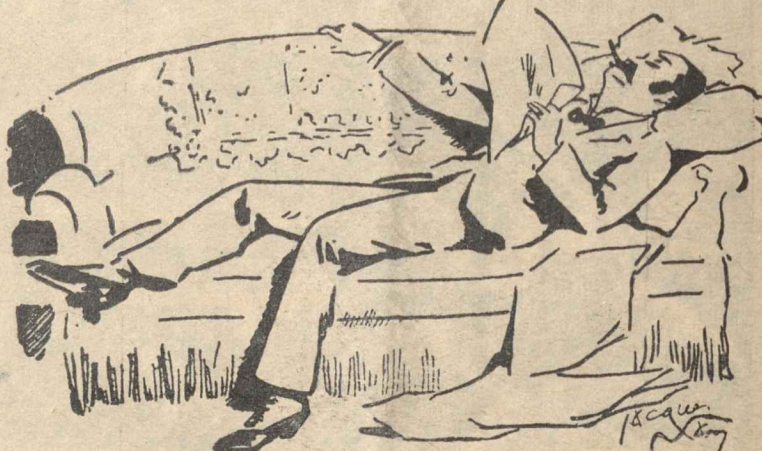
Άσφα, στή μιά καί δέκα, έχτύπησε τή μέτωπο με τή χέρι του, σάν άνθρωπος πού τούσχετα μιά πετυχημένη έμπνευσις.

—Νά μιά ιδέα ! φώναξε. Καλά πού τή σκέφτηκα...

Κι' άφού έκτύπησε στό γραφείο τού Χρηματιστηρίου καί είδε πώς ή κ. Κράτρεν ήταν εκεί ακόμα, ή κ. Έγγελβουρστ έπληξε ένα ταξί καί έπληξε στό σπίτι τού άντιπάλου του. Έγώτησε τή κοινοβί.

—Καλημέρα σας, κυρία μου,—είπε στην Κα Κράτρεν πού παρουσιάστηκε.—Ο κ. Κράτρεν είν' έδω ;

—Οχι, απάντησεν ή κ. Κράτρεν.

Ξαπλώθηκε στήν καναπέ τού γραφείου κι' έπεριμένε ήσυχος...

Στό άκουσμα τής απάντησος αυτής — άρητιχώς, όπως ήμουν ήμινε φρονιά—ή Έγγελβουρστ έκαμιν ένα κίνημα στενωπής.

—Δέν είν' έδω ; είπε. Κι' έγώ πού τόν έγύρευα πιασέ καί τή ρούσα πώς θα τόν συναντούσα έδω. Κράτρεν, κυρία μου, καί τή πύρα καί αούκίνητο γιά νά προφτάσω. Γιατί, ξέρετε, τόν ήλπα μιά έπείγουσα δουλειά. Μιά έκτάσεις ενδιαφέροντα, σημαντικά, νανική, έκτακτα ! Πού νά ξαναπαρουσιαστή τέτοια λαμπρά όρια ! Κράτρεν !

—Μά τί συμβαίνει ; Έρώτησε μ' έλαφρή άνησυχία ή Κα Κράτρεν.

—Πίστε τή άνησυχική, κυρία μου, απάντησεν ή κ. Έγγελβουρστ. Μόνο νά... γίνεται μιά μοναδική εύκαιρία τοποθετήσων χρημάτων γιά τόν κ. Κράτρεν... Μου είπε πη αν βρω καμιά καί τοποθετήσω, νά τού τή πώ νά μου δώση έκαστ χιλιάδες φράγκα τού τίς τοποθετήσω... Ξέρετε, μεταξύ συναδέλφων, γίνονται άσες εύκολίες. Καί άκριβώς σήμερα παρουσιάστηκε μιά τέτοια εύκαιρία.

—Α ! είπα, νά ή τοποθέτησις πού θέλει ή φίλος μου κ. Κράτρεν ! Πει νά τόν άδοποιήσω, Έτρεξα παντού, μά δέν τόν βρήκα. Θα ήμουν γιά τή σπύτι του, είπα με τή νοή μου, έπληξε ένα ταξί καί τή τούδινε μεγάλο τόκο, δώ έκαστ τούς έκαστ, πού ήμουν, άλλα καί τή ρισόστερα, διακόσια,— τί διακόσια !— τραπεζία τή έκαστ, πού χώς δέν μπορού καί νά τόν περμένω, γιά τή αυτή ή καμιά καί τή τώρα άμέσως — τί ώρα είνε ; είπε, κοιτώντας τή ρολόη τή ρου του, μά παρά τέταρτο ;— μόλις προφτάνω νά γράψω έκτάσεις μιά, γιά τή αν δέν είν' εκεί, χάνω καί έγώ αυτήν την εύκαιρία τή λαμπρής τοποθετήσων...

Τραπεζία τούς έκαστ ; Τά πράγματα έπαυσαν την τρητή πού θέλε καί έπρόβλεπεν ή κ. Έγγελβουρστ. Άκούγοντας πώς παρταζότανε μιά εύκαιρία τέτοια μόνον κέρδους, ή Κα Κράτρεν, καί με τή πεποιθήσι πώς μιά πρωτόδική μέρους τής θα εγχαρτίσων τόν κ. Κράτρεν, είπε στή έκαστ τής :

—Μιά στιγμή, κύριε Έγγελβουρστ, μη φύγετε, σταθήτε, νά έμω έγώ πς έκαστ χιλιάδες φράγκα, Κάμετε, έντομηταξί, μιά περση απόδειξι...

Κι' έτρεξε, άνοιξε τή χρηματιστική τού άνδρός τής, έβγαλε μιά χιλιάδες φράγκα, πς έδωσε στή Έγγελβουρστ καί τού έπρότεινε νά αούτος έρευνε τρεχάτις με τή πτά στή χέρι :

—Καλή έπαυσις, κύριε Έγγελβουρστ, καί σας εύχαριστούκα μιάς θιμητήκατε. Ο κ. Κράτρεν...

...καί νά έτοιμασώ νά άποσχεθώ τή «Όποιοτέιον τής Ένδης».

Στούς πολλούς είνε τελείως άγνωστα τά άποσχετά, τή περιήγησι καί μυστηριώδη αυτά κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργούν κυρίως μακριά άπ' τή μάτια τής άστυνομίας. Τέτοια κέντρα, όπως καί σ' όλες τίς μεγάλες πόλεις τού κόσμου, ύπάρχουν καί στό Λονδίνο πολλά. Καταφέρουν σ' αυτά όσα θέλουν, με την νάκωσι καί τή εγχαρτίσι δνείρα πού φέρει ή χροή τού όπίου, νά ξεχάσουν γιά λίγες ώρες τή βάσανά τους καί τίς σκέψεις τους.

Τά περισσότερα άπ' τή κέντρα αυτά τής λήθης είνε πολυτελέστατα καί σναγάζονται δυστυχώς, από άνδρες καί γυναίκες τών άνωτέρων κοινωνικών τάσεων, καί κυρίως, τής άριστοκρατίας, όί όποιοι περνούν τίς νύχτες τους μέσα σέ έκστατικά δνείρα, μέσα σέ φαντασμαγορικούς κόσμους, τούς όποιους γεννά ή χροή τού «θεϊκού Καπνού».

Πρέπει όμως νά δη γινείς τούς καπνιάς τού όπίου, τούς όποιους, γιά νά καταλάβη ποιές άπάνταστα τραγικές καταστροφές φέρει στήν ανθρωπίνη όργανισμύ τή όπιο. Οί καπνιστά τού τρούτσου αούτ άπόδητησόν είνε χλωμά, αδύνατοι, με σπινές στό πρόσωπο, με μάτια όολά καί μισοκλεισμένα. Σού κάνουν την έντύπωσι άνθρώπων σιών, πού ζωντανών ανθρώπων. Ένας σφοδρός ιατρός τούς χαρακτήρισε θανάσιμα ως «καυόμενα πτώματα».

Γιά νά πη σ' ένα άπ' αυτά τή κέντρα ή διάσημος άστυνομικός φέρεσε ένα καμμάτι καίνοστούμ άπ'έντλειαν καί μιά περσική, έβαλε μαύρο μαντίλι, πινούσαστε καί τράβηξε μερικάς γωνιές με κ'τρινο κραγιόν στό πρόσωπό του γιά νά τού δώση μιά όρη άσθενική.

—Α ! είπα, νά ή τοποθέτησις πού θέλει ή φίλος μου κ. Κράτρεν ! Πει νά τόν άδοποιήσω, Έτρεξα παντού, μά δέν τόν βρήκα. Θα ήμουν γιά τή σπύτι του, είπα με τή νοή μου, έπληξε ένα ταξί καί τή τούδινε μεγάλο τόκο, δώ έκαστ τούς έκαστ, πού ήμουν, άλλα καί τή ρισόστερα, διακόσια,— τί διακόσια !— τραπεζία τή έκαστ, πού χώς δέν μπορού καί νά τόν περμένω, γιά τή αυτή ή καμιά καί τή τώρα άμέσως — τί ώρα είνε ; είπε, κοιτώντας τή ρολόη τή ρου του, μά παρά τέταρτο ;— μόλις προφτάνω νά γράψω έκτάσεις μιά, γιά τή αν δέν είν' εκεί, χάνω καί έγώ αυτήν την εύκαιρία τή λαμπρής τοποθετήσων...

Τραπεζία τούς έκαστ ; Τά πράγματα έπαυσαν την τρητή πού θέλε καί έπρόβλεπεν ή κ. Έγγελβουρστ. Άκούγοντας πώς παρταζότανε μιά εύκαιρία τέτοια μόνον κέρδους, ή Κα Κράτρεν, καί με τή πεποιθήσι πώς μιά πρωτόδική μέρους τής θα εγχαρτίσων τόν κ. Κράτρεν, είπε στή έκαστ τής :

—Μιά στιγμή, κύριε Έγγελβουρστ, μη φύγετε, σταθήτε, νά έμω έγώ πς έκαστ χιλιάδες φράγκα, Κάμετε, έντομηταξί, μιά περση απόδειξι...

Κι' έτρεξε, άνοιξε τή χρηματιστική τού άνδρός τής, έβγαλε μιά χιλιάδες φράγκα, πς έδωσε στή Έγγελβουρστ καί τού έπρότεινε νά αούτος έρευνε τρεχάτις με τή πτά στή χέρι :

—Καλή έπαυσις, κύριε Έγγελβουρστ, καί σας εύχαριστούκα μιάς θιμητήκατε. Ο κ. Κράτρεν...

...καί νά έτοιμασώ νά άποσχεθώ τή «Όποιοτέιον τής Ένδης».

Στούς πολλούς είνε τελείως άγνωστα τά άποσχετά, τή περιήγησι καί μυστηριώδη αυτά κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργούν κυρίως μακριά άπ' τή μάτια τής άστυνομίας. Τέτοια κέντρα, όπως καί σ' όλες τίς μεγάλες πόλεις τού κόσμου, ύπάρχουν καί στό Λονδίνο πολλά. Καταφέρουν σ' αυτά όσα θέλουν, με την νάκωσι καί τή εγχαρτίσι δνείρα πού φέρει ή χροή τού όπίου, νά ξεχάσουν γιά λίγες ώρες τή βάσανά τους καί τίς σκέψεις τους.

Τά περισσότερα άπ' τή κέντρα αυτά τής λήθης είνε πολυτελέστατα καί σναγάζονται δυστυχώς, από άνδρες καί γυναίκες τών άνωτέρων κοινωνικών τάσεων, καί κυρίως, τής άριστοκρατίας, όί όποιοι περνούν τίς νύχτες τους μέσα σέ έκστατικά δνείρα, μέσα σέ φαντασμαγορικούς κόσμους, τούς όποιους γεννά ή χροή τού «θεϊκού Καπνού».

Πρέπει όμως νά δη γινείς τούς καπνιάς τού όπίου, τούς όποιους, γιά νά καταλάβη ποιές άπάνταστα τραγικές καταστροφές φέρει στήν ανθρωπίνη όργανισμύ τή όπιο. Οί καπνιστά τού τρούτσου αούτ άπόδητησόν είνε χλωμά, αδύνατοι, με σπινές στό πρόσωπο, με μάτια όολά καί μισοκλεισμένα. Σού κάνουν την έντύπωσι άνθρώπων σιών, πού ζωντανών ανθρώπων. Ένας σφοδρός ιατρός τούς χαρακτήρισε θανάσιμα ως «καυόμενα πτώματα».

Γιά νά πη σ' ένα άπ' αυτά τή κέντρα ή διάσημος άστυνομικός φέρεσε ένα καμμάτι καίνοστούμ άπ'έντλειαν καί μιά περσική, έβαλε μαύρο μαντίλι, πινούσαστε καί τράβηξε μερικάς γωνιές με κ'τρινο κραγιόν στό πρόσωπό του γιά νά τού δώση μιά όρη άσθενική.

—Α ! είπα, νά ή τοποθέτησις πού θέλει ή φίλος μου κ. Κράτρεν ! Πει νά τόν άδοποιήσω, Έτρεξα παντού, μά δέν τόν βρήκα. Θα ήμουν γιά τή σπύτι του, είπα με τή νοή μου, έπληξε ένα ταξί καί τή τούδινε μεγάλο τόκο, δώ έκαστ τούς έκαστ, πού ήμουν, άλλα καί τή ρισόστερα, διακόσια,— τί διακόσια !— τραπεζία τή έκαστ, πού χώς δέν μπορού καί νά τόν περμένω, γιά τή αυτή ή καμιά καί τή τώρα άμέσως — τί ώρα είνε ; είπε, κοιτώντας τή ρολόη τή ρου του, μά παρά τέταρτο ;— μόλις προφτάνω νά γράψω έκτάσεις μιά, γιά τή αν δέν είν' εκεί, χάνω καί έγώ αυτήν την εύκαιρία τή λαμπρής τοποθετήσων...

Τραπεζία τούς έκαστ ; Τά πράγματα έπαυσαν την τρητή πού θέλε καί έπρόβλεπεν ή κ. Έγγελβουρστ. Άκούγοντας πώς παρταζότανε μιά εύκαιρία τέτοια μόνον κέρδους, ή Κα Κράτρεν, καί με τή πεποιθήσι πώς μιά πρωτόδική μέρους τής θα εγχαρτίσων τόν κ. Κράτρεν, είπε στή έκαστ τής :

—Μιά στιγμή, κύριε Έγγελβουρστ, μη φύγετε, σταθήτε, νά έμω έγώ πς έκαστ χιλιάδες φράγκα, Κάμετε, έντομηταξί, μιά περση απόδειξι...

Κι' έτρεξε, άνοιξε τή χρηματιστική τού άνδρός τής, έβγαλε μιά χιλιάδες φράγκα, πς έδωσε στή Έγγελβουρστ καί τού έπρότεινε νά αούτος έρευνε τρεχάτις με τή πτά στή χέρι :

—Καλή έπαυσις, κύριε Έγγελβουρστ, καί σας εύχαριστούκα μιάς θιμητήκατε. Ο κ. Κράτρεν...

...καί νά έτοιμασώ νά άποσχεθώ τή «Όποιοτέιον τής Ένδης».

Στούς πολλούς είνε τελείως άγνωστα τά άποσχετά, τή περιήγησι καί μυστηριώδη αυτά κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργούν κυρίως μακριά άπ' τή μάτια τής άστυνομίας. Τέτοια κέντρα, όπως καί σ' όλες τίς μεγάλες πόλεις τού κόσμου, ύπάρχουν καί στό Λονδίνο πολλά. Καταφέρουν σ' αυτά όσα θέλουν, με την νάκωσι καί τή εγχαρτίσι δνείρα πού φέρει ή χροή τού όπίου, νά ξεχάσουν γιά λίγες ώρες τή βάσανά τους καί τίς σκέψεις τους.

Τά περισσότερα άπ' τή κέντρα αυτά τής λήθης είνε πολυτελέστατα καί σναγάζονται δυστυχώς, από άνδρες καί γυναίκες τών άνωτέρων κοινωνικών τάσεων, καί κυρίως, τής άριστοκρατίας, όί όποιοι περνούν τίς νύχτες τους μέσα σέ έκστατικά δνείρα, μέσα σέ φαντασμαγορικούς κόσμους, τούς όποιους γεννά ή χροή τού «θεϊκού Καπνού».

Πρέπει όμως νά δη γινείς τούς καπνιάς τού όπίου, τούς όποιους, γιά νά καταλάβη ποιές άπάνταστα τραγικές καταστροφές φέρει στήν ανθρωπίνη όργανισμύ τή όπιο. Οί καπνιστά τού τρούτσου αούτ άπόδητησόν είνε χλωμά, αδύνατοι, με σπινές στό πρόσωπο, με μάτια όολά καί μισοκλεισμένα. Σού κάνουν την έντύπωσι άνθρώπων σιών, πού ζωντανών ανθρώπων. Ένας σφοδρός ιατρός τούς χαρακτήρισε θανάσιμα ως «καυόμενα πτώματα».

Γιά νά πη σ' ένα άπ' αυτά τή κέντρα ή διάσημος άστυνομικός φέρεσε ένα καμμάτι καίνοστούμ άπ'έντλειαν καί μιά περσική, έβαλε μαύρο μαντίλι, πινούσαστε καί τράβηξε μερικάς γωνιές με κ'τρινο κραγιόν στό πρόσωπό του γιά νά τού δώση μιά όρη άσθενική.

—Α ! είπα, νά ή τοποθέτησις πού θέλει ή φίλος μου κ. Κράτρεν ! Πει νά τόν άδοποιήσω, Έτρεξα παντού, μά δέν τόν βρήκα. Θα ήμουν γιά τή σπύτι του, είπα με τή νοή μου, έπληξε ένα ταξί καί τή τούδινε μεγάλο τόκο, δώ έκαστ τούς έκαστ, πού ήμουν, άλλα καί τή ρισόστερα, διακόσια,— τί διακόσια !— τραπεζία τή έκαστ, πού χώς δέν μπορού καί νά τόν περμένω, γιά τή αυτή ή καμιά καί τή τώρα άμέσως — τί ώρα είνε ; είπε, κοιτώντας τή ρολόη τή ρου του, μά παρά τέταρτο ;— μόλις προφτάνω νά γράψω έκτάσεις μιά, γιά τή αν δέν είν' εκεί, χάνω καί έγώ αυτήν την εύκαιρία τή λαμπρής τοποθετήσων...

Τραπεζία τούς έκαστ ; Τά πράγματα έπαυσαν την τρητή πού θέλε καί έπρόβλεπεν ή κ. Έγγελβουρστ. Άκούγοντας πώς παρταζότανε μιά εύκαιρία τέτοια μόνον κέρδους, ή Κα Κράτρεν, καί με τή πεποιθήσι πώς μιά πρωτόδική μέρους τής θα εγχαρτίσων τόν κ. Κράτρεν, είπε στή έκαστ τής :

—Μιά στιγμή, κύριε Έγγελβουρστ, μη φύγετε, σταθήτε, νά έμω έγώ πς έκαστ χιλιάδες φράγκα, Κάμετε, έντομηταξί, μιά περση απόδειξι...

Η ΠΕΡΙΠΤΕΙΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ι άδελφός πού είμαι ! φώναξε ή μυστηριώδης ή πάλληλος. Ο φανός μου κύλησε κάτω άπ' τή κρεβάτι. Α, πρέπει νά τόν βρω, πρoτoυ ξαναβoυν μέσα έδω ή άδελφός καί ή καμαριέρα τής δολοφονημένης.

Κι' έσκυψε άμέσως, άπλωσε τή μαζού καί άδύνατο σώμα του γιά νά κοιτάξω κάτω άπ' τή κρεβάτι τής μής Λίλιαν. Μά με την πρώτη ματιά πού έβριζε, τινάχτηκε άπ' την μεγάλη εγχαρτίσι πού τού έπροέβλεπε τή δέμα πού είδαν τή μάτια του καί πρόφερε μ' έναν κοροϊδισμό :

—Έβγα έξω, φιλαράκο μου, έβγα !... Δέν σ' όφελει τίποτε νά κοιτάς περσότερο κάτω άπ' τή κρεβάτι. Έλα πιάστους !

Κι' άμέσως έπασσε τόν άνθρωπο, πού ήταν κρυμμένος κάτω άπ' τή κρεβάτι, άπ' τή μιά γάμπα του καί τόν έσυρε με δύναμι έξω.

Ο άνθρωπος αούτος ήταν ένας βρωμιάς με κάκωνα καί ανάκατα μαλλιά καί με πυρροχρημ γυνειάδα. Δέν ήταν όμως καθόλου φοβερώνος καί δέν ζήτησε καθόλου νά φύγει. Κι' όταν τόν άφησε ή Έως, σημάθηκε καί τού είπε με χαμηλή φωνή :

—Μην φωνάζεις, φίλε μου. Δέν μπορεί έδω μέσα γιά νά κλέψω... Μπάρτα γ' όλο πράγμα, άλλα δέν μπορώ νά σου πώ τίποτε. Πάρε λίαν μιά λίρα καί άφήσε με ήσυχον.

—Α, φίλε μου, είπε ή Έως, σάν κοροϊδία, παίρνοντας την λίρα του. Πά πού με παίγνετε ; Νομίζετε ότι μπορώ νά μού βουλώσω τή σπύτι με μιά λίρα ; Γελώσατε !... Θα βάλω τίς φωνές, αν δέν μού δώσετε ακόμα έννην λίρες !...

—Βρομάνθρωπε !... μουρμούρισε τή ή κοροϊδία, τρέχοντας τή δέμα του. Ξέρετε νά εκμεταλλεύεσθαι μιά χαρά τίς περιστάσεις πού σού παρουσιάζονται... Θα τή περνοήσες άούτα μιάς μου, άλλα τί νά σου κάμω, πού πρέπει νά μείνω κρυμμένος έδω !... Νά, πάρε λοιπόν καί άλλες έννην λίρες καί άδειασέ μου γρήγορα τή γωνιά. Έμψός, στρίβε !...

Ο Έως, άφού πήρε τίς δέκα λίρες, έβγαλε μέσα άπ' την τσέπη του ένα φάκελλο, τίς έβαλε μέσα σ' αυτόν καί τέλει, με την ίδια ηχηρώα, άφρασε νά γράψω καί επάνω στή φάκελλο με τή μόλιό του.

Ο άλλος τόν παρακολούθησεν έκτάς καί τέλει δέν κρατήθηκε καί τόν έρώτησε :

—Πού καναπέ τού γραφείου του καί έπεριμένε ήσυχος την επάνοδό τους, πώς κανένα πιά φόβο. Είχε ύπολογίσει καλά τά πράγματα.

Οι μάρτυρες τού ήθελαν στή σπύτι τόν κ. Κράτρεν. Ότι θα ήμουν καί θα τού είχε πη ή γυναίκα του πώς έδωσε τίς έκαστ χιλιάδες φράγκα γιά τή λαμπρή τοποθέτησι... Τί θα ήμουν ; Θα ήμουν τή παρτήσι την ικανοποίησι, την πλήρη ικανοποίησι, πού θα τού έπρότεινε ή μάρτυρες ; Τότε θα ήμουν ύποχρεωμένος νά δεχτή τή μονομαχία, μονομαχία μέχρι θανάτου. Σ' αυτό θα έπέμεναν άπόλυτως οι μάρτυρες. Λοιπόν ; Αν γινόταν αούτή ή μονομαχία καί ή κ. Κράτρεν ήγαννε νικήσι, αν σκότωνε δηλαδή τόν άντίπαλό του, τότε, αντίπαλό χιλιάδες φράγκα ! Βέβαια, θα τού ήμουν στή χροή μιά απόδειξι. Μά με τί μούτρα θα ζήτησες την πληρωμή τού χρέους άπό τούς κληρονόμους τού άνθρώπου πού θα σκότωνε στό πεδόν τής τιμής, άφού κληρονόμους τόν έχαστούκασι ; Θα τόν έβρίζαν όλος ή κόσμος...

Ο άλλος άνθρώπος καθόλου ή κ. Κράτρεν γιά την απάντησι τού κ. Έγγελβουρστ, γιατί είχε ύπολογίσει καλά τά πράγματα. Καί όταν είδε τούς μάρτυρες νά γυρίζουν χαρούμενους, τούς φώναζε, χωρίς νά τούς άφήσι καμιά νά τού πουν τί έκαμιν :

—Ε, μονομαχίσι, λοιπόν, αύριο ;

—Είπα, όχι ! τού είπαν. Ο κ. Κράτρεν έδέχθη νά σας εκφράσω τή λύσι γιά ή, πινέθη. Δέν είχε την πρόθεσι νά σας προσβάλλω. Σας ζητείται συγνώμη καί δέχεται νά σας δώση ικανοποίησι...

—Αν τού έρω έγώ πώς είνε δειλός κατά βάθος ! φώναξε ένθουσιασμένος ή κ. Έγγελβουρστ. Όταν άκούω γιά μονομαχία, τόν έπασσε περσότερος ! Όχι παύσιμ ! Έγώ έγώ ! Α, όλα καί όλα ! Όταν πρόκειται περί τιμής... δέν λογαριάζω τή ζωή μου !... Μπάρτα καί κάτω !... Πάρε !... Πάρε !...

Ο άλλος άνθρώπος καθόλου ή κ. Κράτρεν γιά την απάντησι τού κ. Έγγελβουρστ, γιατί είχε ύπολογίσει καλά τά πράγματα. Καί όταν είδε τούς μάρτυρες νά γυρίζουν χαρούμενους, τούς φώναζε, χωρίς νά τούς άφήσι καμιά νά τού πουν τί έκαμιν :

—Ε, μονομαχίσι, λοιπόν, αύριο ;

—Είπα, όχι ! τού είπαν. Ο κ. Κράτρεν έδέχθη νά σας εκφράσω τή λύσι γιά ή, πινέθη. Δέν είχε την πρόθεσι νά σας προσβάλλω. Σας ζητείται συγνώμη καί δέχεται νά σας δώση ικανοποίησι...

—Αν τού έρω έγώ πώς είνε δειλός κατά βάθος ! φώναξε ένθουσιασμένος ή κ. Έγγελβουρστ. Όταν άκούω γιά μονομαχία, τόν έπασσε περσότερος ! Όχι παύσιμ ! Έγώ έγώ ! Α, όλα καί όλα ! Όταν πρόκειται περί τιμής... δέν λογαριάζω τή ζωή μου !... Μπάρτα καί κάτω !... Πάρε !... Πάρε !...

Ο άλλος άνθρώπος καθόλου ή κ. Κράτρεν γιά την απάντησι τού κ. Έγγελβουρστ, γιατί είχε ύπολογίσει καλά τά πράγματα. Καί όταν είδε τούς μάρτυρες νά γυρίζουν χαρούμενους, τούς φώναζε, χωρίς νά τούς άφήσι καμιά νά τού πουν τί έκαμιν :

—Ε, μονομαχίσι, λοιπόν, αύριο ;

—Είπα, όχι ! τού είπαν. Ο κ. Κράτρεν έδέχθη νά σας εκφράσω τή λύσι γιά ή, πινέθη. Δέν είχε την πρόθεσι νά σας προσβάλλω. Σας ζητείται συγνώμη καί δέχεται νά σας δώση ικανοποίησι...

—Αν τού έρω έγώ πώς είνε δειλός κατά βάθος ! φώναξε ένθουσιασμένος ή κ. Έγγελβουρστ. Όταν άκούω γιά μονομαχία, τόν έπασσε

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δρχ. 4. «Η αβδαίρετος υπερλίσις των» παρά των υπερπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμεν δθεν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δσάκις υποπέσει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, να μας

το αναφέρουν άμέσως.

«Η υπό των αναγνωστών μας άποστελλομένη συνεγραφία και μη συνδυευσμένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται υπό όλην».

Πολλοί αναγνώστες μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τās εκδόσεις μας και να έγγραφον συνδρομητάι του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τὸ αντίτιμον των συνδρομῶν, φύλλων, διβλίων, «Ημερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οιασδήποτε τιμῆς.

Π. Τροχιδην. Πειραιά.—Δυστυχῶς δέν εἶνε εύκολο νά γίνη αὐτό πού μας προτείνετε. Ἀποστείλατέ μας λεπτομερή κατάλογον καί θά σπεύσουμε νά σάς ἀπαντήσουμε άμέσως.
Χ. Πόπη ν. Ξάνθη.—Δυστυχῶς, δχι κατάλληλα. Εὐχαριστοῦμεν.
Θεόδωρον Κ.—Ἐνταῦθα.—Ἡ ἐρωτική σας ἐπιστολή ἀρκετὰ καλή, ὅπως εἶνε ἄλλωστε πάντοτε καλῆς ἡ ἐπιστολὴς πού ἐκφράζουν ἕνα ἀσῶθημα. Μπορεῖτε νά τήν στείλετε, ἐφόσον ὁμως εἰσθε βέβαιος ὅτι δέν κινδυνεύετε νά παρεξηγηθῇτε. Ἐσείς μόνος εἰσθε εἰς θέσιν νά ξέρετε ἂν ὑπάρχει φόβος νά συμῆθῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Μήτρον Ἀγλύκαντον. Βετολίτσαν.—Δέν συμφωνοῦμεν καθόλου στήν ἀντίληψί σας περί ποιήσεως. Ἐμεῖς πιστεύομε σχετικῶς τὰ ἀντίθετα. Ἡ λέξις δίνουν τὰ βαθειά νοήματα σ' ἕνα ποῦμα κ' ἡ ἀνεύρεσις καί τοποθέτησις τῶν καταλλήλων λέξεων εἶνε μιά ἀπ' τίς σπουδαιότερες ἐργασίαι τοῦ ποιητοῦ. Ὅσο γιά τὸ ποῦμά σας, δέν μάς ἄρεσε. Πήρατε ἕνα θέμα, μιά ὑπόθεσι, καί τήν ἀπλώσατε σέ στίχους, σέ στίχους μάλιστα πού δέν ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς ἀνόγου στιχογραφίας.

Ν. Φραγκιάν. Κεφαλληνίαν.—Ὅχι κατάλληλα. Εὐχαριστοῦμεν.
Μ. Οἰκονομίδην. Πήλιον.—Δυστυχῶς, τὰ ποῦματά σας δέν εἶνε καθόλου καλά. Ἰδοὺ π. χ. τὸ β' τετραστίχο τοῦ ποιήματός σας «Παράπονος» :

Γιατί πονεμένος ὅποιος ζῆσι; μόνον
Καί χαρά δέν νοῖσιν, μέσα στή ζοή,
Μοιάζει μέ τὰ φύλλα τὰ κιτρινωμένα
Πού άνεμος τὰ σέρνει ὅπου τοῦ βολεῖ.

Ἄν ἔχετε λοιπόν κ' ἄλλα τέτοια ποῦματά, ὅπως γράφετε, νά τὰ οἰστέτε. Δέν θά χάσετε τίποτε. Θά κερδίσετε μάλιστα. Πιστεύατε μας.
Γ. Τσόγκαν. Ἀρίσιαν.—Ὅχι χρησίμον. Πάντως σάς εὐχαριστοῦμεν.
Τάκης ν. Ὁρεινόν. Κομοτηνή.—Καλά καί ἄγία δαα λέτε, ἀλλά δυστυχῶς τὰ ποῦματά σας δέν εἶνε καλά. Ἰδοὺ τὸ β' τετραστίχο τοῦ «Μπεκτηῆ» :

Μεσάνυχτα. Καί τί ἀγέρας, φρίκη
νά τὸν αἰοῦς νά χύνεται στή μαύρη σιωπή,
διέρχεται σφυρίζοντας, διαλαλῶν τήν νύχτη
κτυπώντας τὰ παράθυρα, τίς πόρτες γιά νά μῆθῃ.

Παρόμοια εἶνε καί ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ ποιήματός σας. Ἀποτελοῦν δηλαδὴ ἕνα σύνολον κάπως καμικόν. Ζητάτε ὥστόσο καί τὰ δημοσιεύσουμε καί ἴσως ἄλλοι νά γράψουν καλύτερα. Δυστυχῶς ὁμως αὐτό δέν θά πῇ τίποτε. Γιατί ἕνα κακό ποῦμα δέν μπορεῖ νά ἐμπνεύσῃ κανένα ἀπολύτως. Ἰδοὺ τώρα καί τὸ ποῦμά σας τὸ «Ὁνεῖρος» :

Κατάκοπος ἡσυχάζα ἕνα κάπιο δειλὶ
ἀνάμεσα σέ μυρωδάτα πεῖθια
καί μ' ἐράνην κ' εἶδα, κάποιος κόρης χεῖλι
νά μοῦ δίδουν φίλημα εὐωδιαστό,

καί πῶς τάχα δίπλα μου μιά μεγάλη

(λεῖψα

μέ σιγνηθιούριζε νά τῇ σεβαστῶ.

Μά ἐγὼ τῆς λεύκας τὸ σιγὸ τὸ μί-

(λημα

τάχα δέν ἐπρόσεξα, καί μέ χεῖλη

(πλέρια

ἀπ' τῆς ἡδονῆς τὸ γλυκὸ τὸ φίλημα,

πρὸς τῆς κόρης ἔγειρα τὰ χουστὰ

(μαλιά,

ἄλλ' εὐθὺς ἐξύπνησα, στὰ δικά μου

(χέρια

λάγνα ἐγὼ εἶδα, τρικρερὰ φιλή.

Καθὼς βλέπετε καί σεις καί οἱ ἄλλοι

ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες μας, ἔχει καί αὐτὸ

τὰ ἐλαττώματα τοῦ πρώτου. Ἄντι νά

συγκινήσῃ, προκαλεῖ θυμὸνδίαν. Μὴ γρά-

φετε λοιπόν στίχους. Διαβάξτε τοὺς κα-

λούς μας ποιητάς. Εἶνε κ' αὐτὸ μιά εὐ-

τυχία, μιά ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυσις.

Ε.Πετρίδην. Καβάλλον.—Σας εὐ-

χαριστοῦμε πολὺ γιά τὰ ἐνθουσιώδη λό-

για σας γιά τὸ «Μπουκέτο». Τὸ θέμα τοῦ

πελογραφημάτων σας ἔχει κάποιο ἐνδια-

φέρον, μὰ ἡ διατύπωσις του ὑστερεῖ πολ-

λὺ. Ἀ.Κ.η.ν. Λ.Ε.φ.α.ν. Κέρκυραν.

Στείλατε μας ὅ,τι θέλετε καί, ἐφόσον θά

κρίθῃ κατάλληλο, θά δημοσιευθῇ.

Κ. Β.α.ε.θ.α.ν.ε.ρ.η.ν. Χίον.—

Μὰς γράφετε στήν ἐπιστολή σας, πα-

ραπονοούμενος γιὰτί σάς ἀπορρίψαμε

κάποιο σας ποῦμα :

«Ἐγὼ σάς ἔστειλα τὸ ποῦμα

αὐτὸ συγκρίνας πρώτον αὐτὸ μέ μερικὰ διαλεκτῶν ποιητῶν καί

μᾶλλον τὸ δικό μου νά λήθῃ κατὰ παρά αὐτά. Ἀκόμη σάς ἔγρα-

φίσατε ὅλα τὰ ποῦματά νά συγκρίνουν. Ἐγὼ εἰς ποῦλα ποιήματα

ποιητῶν δέν τὸ παρετήρησα αὐτόν.

Εἰμαστε ἀπολύτως σύμφωνοι μαζί σας. Πράγματι, τὰ ποῦματά σας

ποιητῶν δέν συγκινοῦν...παρὰ μόνον ἐλαχίστους !...

Ἡ λ.ι.α.ν. Πα.π.α.γ.ι.α.ν.η.ν. Ἀγρίνιον.—Δυστυχῶς, δι. κατάλληλα

στούμεν. —Θ. Κ.ω.σ.τ.ο.υ.ρ.ο.ν. Ραυτοῦλον. Ἀπὸ τὰ σημεῖνά σας ποῦμα

«Θέλω» κάπως κοινὸ ὡς θέμα. Τὸ «Τελευταῖο γράμμα τὸ ποῦμα

δημοσιεύσουμε πρὸςερχῶς. Ὅσο γιά τὸ διήγημά σας, πολὺ βασισμένο

ἐν τοῦλάχιστον φαίνεται βασισμένογραμμένο, πού εἶνε τὸ ἴδιον.

Β.υ.ρ.ο.ν. Ἐνταῦθα.—Τὸ ποῦμά σας μέ τὸν τίτλον «Ἀγριοῦλας

λὸ. Καί νὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ :

Εἰστε καί σεις ἀπ' τὰ ἔργα σοφῆς δημιουργίας,

καί μέ τήν πῶ θανιάσια φορεσά νῦνται τῇ γῇ,

ἡ εὐνοῖα σας πού τρελλὰ σκορπᾷτε τῇ ἀγῇ

θά εἶνε τὸ θημίαμα ἀγγέλλων λειτουργίας.

Εἰστε καί σεις μιά μαγικὴ ὁμορφιά μέσα στή φύσιν,

καί ὁ καρπὸς πού δίνεται σέ μάς εἶνε τὸ μέλι,

—ποῦ σάς τραγεῖ μετ' ἡμᾶς τὸ ἐργατικὸ μέλισμα—

καί ἄλλα ἔχου! ἀπὸ σάς παρὰ πολλὰ ὀφείλῃ.

Τὸ μαγικὸ βασίλειό σας τώρα πανηγυρίζει...

καί ἡ χαρούμενος καρδιὲς ἔρχονται νά γλεντήσουν,

τῇ μεγαλοπρεπῇ σας ἐοσθῇ νά χωρετήσουν,

πού στὸν ἀγέρα χίλλια δυὸ ἄρώματα σκορπᾷ.

Μά ἐγὼ ὁ δόλιος ἔρχομαι μέ πικραμένη ψυχή,

πέρα ἐδῶ στήν ἔξοχὴν τὸν πόνο μου νά γίνω

καί ἀπὸ τῇ θλίψιν τὴν αἰοιχὴ καρδιά μου τῇ φωνῇ

καί νῦμαι δῶ μόνάχος τὴν κατοικία μου γίνω...

Γιά μένα τὸ θλιμμένον τῆς μοναξιάς ἡ ἡσυχία,

τὸ φῶς, κ' ἡ πρασιναδά περισσά εἶνε εὐτυχία !

καί μέ δροσάτο ἀγέρι σάν ἔρχεται ἡ βοσχή

λοῦζεται ἡ γλῶσσά, δροσιζέται ἡ δική μου ψυχή.

Λέμε λοιπόν καί σέ σάς ὅ,τι καί σέ πολλούς ἄλλους : Πᾶντι νά γρά-

φου, γιὰτί δέν τοὺς ἐπιτυχίζετε καθόλου. Πρὸς τί λοιπόν νά μετα-

πᾶν Β.ό.σ.η.ν. Μπράιτον (Ἀγγλία).—Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Πάνον Β.ό.σ.η.ν. Μπράιτον (Ἀγγλία).—Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

οἱ σὺνδρομὸς τοῦ «Μπουκέτου» διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε ὁ δόλιος

τὸν ἐκδόσαντες μας σάς ταχυδρομοῦμεν.

Ι. Δ.η.ό.που.λ.ο.ν.—Τὸ διήγημά σας χωρίς δυνάμει κρίσεως καί

δέν ἐλπίσῃ ὅτι ὀφιν. Μὴ γράφετε ἄλλωστε καί ἀπὸ τίς δυὸ πλευρὰς τῆς

Κ.λ.ε.ο.π.ά.τ.ρ.α.ν. Πα.π.α.χ.ρ.ι.σ.τ.ο.δ.ο.ύ.λ.ο.υ. Βεσσαλόν.—

Ἡ δὲ πῶς σὺ σὺνταλῇ εἰς τὸ σπῆτι

χρήσιμα. Πάντως, σάς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ἰ.ω.άν.η.ν.χ.λ.λ. Πάτρας.—Ἐδόσαμε τὴν ἐπιστολήν σας στήν ἔξο-

ποία θά σάς ἀπαντήσῃ.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐξωτερικὸν δι' ἕν ἑτος Δρχ. 200 ἢ ἑξωτερικὸν Δολλάρια 6

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἐτησίαν συνδρομὴν σελίνια 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἐκαστοῦ φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.4:1) New

York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ δ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo — Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον

πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY,

308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον

ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.4:1) New

York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ δ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo — Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον

πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY,

308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον

ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ἐν φωτισμένῳ καὶ κατακά-

τασ. Τὸ σημάδι :

ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ πούδρα

καὶ τὰ ἑαυτῶν. Πῆγα ν' ἀ-

πὸ τὸν φωτισμόν εἰς τὸ κα-

τακά, ἀλλὰ μὴ πούδρα,

καὶ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

μετὰ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν

Τό
χαμόγελό
ἀσέκμη
δέλγντρο

Ένα νέον

Πρώτα δεν τολ-
μούσα νὰ γελά-

σω. Τώρα δεν ἀφίνω εὐκαιρία που νὰ
μὴ δείξω τὰ ὠραία μου δοντια, τὰ
ὁποῖα μοῦ ἐχάρισε ἡχρήσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ-ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑ

MALTO
SMALTO
PÂTE DENT

EST LE PLUS
FAIT ANTISEPTI-
QUE POUR LES
DENTS OFFRANT
UNE BLANCHESSE
ET UN ÉCLAT
PERMANENT ET
ENTRETIENANT
TOUJOURS LES
GENCIVES
FRAICHES ET
EMBAUMÉES

SPYDARFYM
S. P. P.